

Lord Raffles

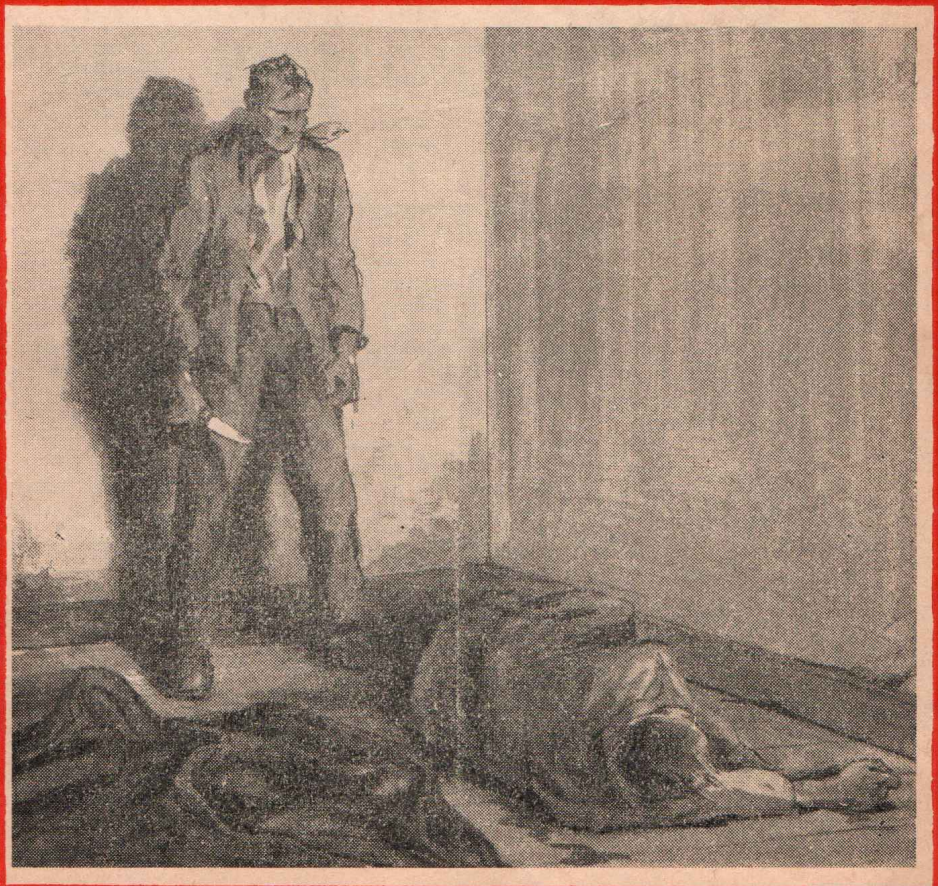
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

EEN BLOEDIG DUEL

N° 2477

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Rpmn- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EEN BLOEDIG DUEL

HOOFDSTUK I

DE STRIJD OM DE MACHT

De brand, die in het jaar 1666 Londen teisterde en twee derde gedeelte der huizen van de stad in de as legde, brak uit in Pudding Lane en eindigde (merkwaardige coincidentie) in Pie (pastei) Corner.

Het is hier niet de plaats om uitvoerig bij deze ramp stil te staan, maar is alleen vermeld, omdat vlak in de nabijheid van Pudding Lane een straat is gelegen, Firestreet genaamd, die in niet al te goede reuk staat bij de politie en die gedeeltelijk een rol speelt in de vertelling, die thans volgt.

Zoals gezegd, heeft de politie het wei-

nig voorzien op deze buurt, want zij weet maar al te goed, dat daar misdadigers van allerlei aard bijeen hokken, inbrekers en dieven, ladelichters, zakkenrollers, souteneurs, flessentrekkers van diverse pluimage en voorts een groot aantal kruimel- en gelegheidsdieven, die de arbeid schuwen, en van allerlei bronnen leven, die het daglicht niet kunnen velen.

Nu en dan worden er razzia's ondernomen in deze straat, die niet geheel en al zonder gevaar zijn, want het ergste gespuis heeft een vlotte hand van schieten, en ontziet zich niet, de be-

dreigde vrijheid met vuurwapens te verdedigen.

Niettemin is de politie er van overtuigd, dat men nog altijd niet tot de haard van al deze ongerechtigheden is kunnen doordringen.

De politie weet dat er ergens een haard moet bestaan, een kern, een middelpunt, de plek, waar de spin moet zitten in dit web van de misdaad, dat hier ergens een verborgen plaats van bijeenkomst moet zijn, waar tal van misdaden worden uitbroed.

Zij kent ook de naam van de organisatie, die een groot aantal misdadigersbenden omvat, welke over de gehele wereld verspreid zijn, namelijk het Genootschap van de Gouden Sleutel.

Dat alles weet de politie maar men heeft daar bitter weinig aan, want niemand weet wie er aan het hoofd staat van dit genootschap, ook niet wie er de voornaamste leden van zijn, kortom, zij weet niets van de gehele samenstelling, de organisatie van dit machtige lichaam, dan de naam.

Maar er is één man, die er meer van weet; en wel John Raffles.

Maar John Raffles, de gentleman-inbreker, alias Lord Edward Lister, alias de Grote Onbekende, is de natuurlijke vijand van de politie en treedt alleen met het wettige gezag in aanraking, als er een misdaad is gepleegd die wegens haar bloedig karakter om wraak roept.

In de Firestreet staat, ongeveer honderd meter van de Theemskade, sedert eeuwen een pub, met welke naam een gelegenheid wordt aangeduid, die wij kroeg zouden noemen. Deze pub is vroeger een fatsoenlijk logement geweest, waar de reizigers afstapten, die met postsjees, diligence of eigen reiswagen van Dover waren gekomen.

In de loop der jaren echter had dit logement al zijn goede hoedanigheden verloren, en thans was het niet veel meer dan een ellendige kroeg, waar een uithangbord boven de deur heen en weer zwaaide, waarop een zonderling gedierte was afgebeeld, waaronder de naam « De Rode Leeuw » was geschilderd. Die naam was het enige wat uit vroeger eeuwen was behouden. De po-

litie had er reeds enige malen een inval gedaan, met afwisselend succes.

Maar men was er volkomen onkundig van, dat deze kroeg, waar overdag veel kadewerkers een glas hier of whiskey kwamen drinken, een doorgang vormde naar een der voornaamste plaatsen, waar het bestuur van het zoëven genoemde misdadigers genootschap geregeld zijn bijeenkomsten hield.

* * *

Het was op een regenachtige novemberavond, terwijl stormvlagen het dorre loof van de bomen langs de Theems deden opwarrelen, toen enige mannen, als arbeiders gekleed, de gelagkamer van de « Rode Leeuw » binnentraden.

Het was er vrij vol, en bijna alle tafeltjes waren bezet.

Een luid rumoer van schreeuwende en lachende stemmen, waaronder soms plotseling een dreigende ruzietoon opklonk, vervulde de lage gelagkamer.

Er hing als het ware een grijze mist, veroorzaakt door de rook uit vele pijpen en van stinkende sigaretten, zodat de ogen er van traanden.

Rechts van de ingang bevond zich de tapkast, waarachter een zwaargebouwde kerel met een ruw, gemeen gelaat stond.

Die man was de waard, « Red Peter » genaamd, van wege zijn vlammeende rode haardos.

Het stond vast, dat Red Peter lid was van de Bende der Raven, een der meest beruchte benden van Londen.

Hij had geweldig zware vuisten, waarvan hij zich op voortreffelijke wijze wist te bedienen, en die door het voortdurend gebruik zo hard waren geworden als ijzer.

De drie mannen, die binnengetreden waren, keken even rond en slenterden toen langzaam naar de tapkast.

Zij gaven de kroegbaas een knipoogje, welke vriendelijkheid op dezelfde wijze beantwoord werd.

Toen vroeg de voorste der drie mannen op zachte toon:

— Is er nog wat te doen, Peter?

— De tijden zijn zwaar, klonk het antwoord.

— De koers?

— Dalende.

— Waar zijn de vrienden?

— Overal.

— Goed geantwoord, Peter. Nu is het jouw beurt, zei de vrager.

De waard begon:

— Waar is het voor?

— Voor de nieuwe meester.

— Waar heen?

— Schuins omlaag.

— Wie is de vijand?

— John Raffles.

— Goed geantwoord, kameraad, zei Red Peter, terwijl hij zich bukte, en aan een touw trok. De weg is vrij, ik zal jullie doorlaten.

Door aan dat touw te trekken, werd ongeveer tien meter verder een deur geopend, achter in een smalle gang; geen gewone deur, want noch slot, noch kruk, noch scharnieren waren te zien, maar een valdeur in de houten wand, die in verborgen sponningen geruisloos op en neer kon glijden.

Door het trekken aan het touw evenwel, rees de deur niet omhoog, maar werd eenvoudig een klink losgemaakt, die de deur op haar plaats hield, zodat de personen, die het kenden, deze konden oplichten.

De drie personen knikten de kroegbaas toe, liepen nog wat door de gelagkamer en gingen toen door een deur in de achterwand.

Dit was niets bijzonders en gewone bezoekers, die niet tot het misdadigersgilde behoorden, deden het ook wel, om een privaat op te zoeken.

De drie mannen volgden de gang over een paar meters, en sloegen toen een zijgang in, openden een deur, gingen weer een gang binnen, en liepen langs een eikenhouten wand, waar zich aan het einde de valdeur bevond.

Een der drie mannen, die het korte gesprek met de waard gevoerd had, bukte zich, en tilde de deur op, door zijn hand onder een kier onderaan te steken.

Men moest de valdeur omhoog houden, terwijl men door het gat kroop, en

de laatste man liet de deur weer voorzichtig zakken.

Een van de bewakers van deze plek van samenkomst kwam naar hen toe, er werd nogmaals een kort en voor oningewijden onbegrijpelijk gesprek gevoerd, en daarop kon het drietal zijn weg voortzetten.

Die weg leidde door een lange gang, welke met een flauwe helling naar het inwendige der aarde scheen te voeren.

Het was hier pikdonker, en de drie mannen waren genoodzaakt hun zaklantaarn aan te knippen.

Na nog enige wachtposten te zijn gepasseerd, bereikten zij ten slotte de grote zaal, ongeveer tien meter onder de grond gelegen, waar die avond een bijeenkomst zou plaats vinden.

Er waren daar reeds een groot aantal mannen, blijkbaar tot alle standen der maatschappij behorend, bijeen.

Sommigen waren keurig gekleed met een monocle in het oog geklemd en fijne sigaretten rokend, anderen als arbeiders gekleed, met een pijp of een sigaar, (lees: stinkstok) in de mond.

De eersten behoorden blijkbaar tot het intellect van de misdadigerswereld, en aan hen werd doorgaans het delicate gedeelte van de te verrichten taak toevertrouwd.

De aanwezigen waren echter lang niet allen langs dezelfde weg gekomen, want deze zaal had nog twee uitgangen, en langs twee verschillende tunnels kon men geheel verschillende wijken bereiken.

Maar ook daar was er voor gewaakt, dat geen onbevoegden konden binnentreden; de bewaking was zeer streng en niet te ontduiken.

In de zaal stonden de mannen in kleine groepjes bijeen, en spraken op fluisterende toon met elkaar.

Er hing een enigszins gedrukte stemming naar het scheen, en men durfde blijkbaar niet luid spreken.

Achter een tafel die met een zwart kleed was bedekt, waren zeven stoelen geplaatst.

De middelste daarvan onderscheidde zich van de andere door een eigenaardig kenmerk, een zilveren doodskop,

waaronder een dolk, gekruist, met een sleutel.

Voor deze stoel lag op het zwarte kleed een zilveren voorzittershamer in de vorm van een houweel en daarnaast een tweede sleutel.

Van deze zeven plaatsen was alleen de voorzittersstoel ledig.

Op een gegeven moment werd het doodstil in de zaal.

Het bestuurslid, dat links van de voorzittersstoel zat, was opgestaan, had de zilveren hamer ter hand genomen en klopte op het tafelblad.

Hij was opgestaan en toen er algemene stilte heerste, zei hij met doordringende stem:

— Kameraden. Wij zijn hier bijeen op verzoek van een onzer vooraanstaande leden: Markies Beaupré de la Sardogne. Hij wenst een voorstel van groot gewicht te doen, in verband met de afwezigheid van onze voorzitter, die wegens bijzondere omstandigheden, helaas verhinderd is, zijn taak als leider van ons genootschap op zich te nemen. Met uw goedvinden zal ik thans ons geacht lid het woord geven.

Wederom viel de hamer en toen kwam een man van rijzige lichaamsbouw, met een gelaat, dat misschien knap kon worden genoemd, als het niet de stempel der misdaad had gedragen, naar voren.

De tafel stond op een verhoging, en daar aangekomen, stak Markies Beaupré ver boven zijn medeleden uit.

Hij leunde met een zijner witte aristocratische handen op de tafel en begon met een accent dat slechts weinig van zijn Franse afkomst herinnerde:

— Vrienden. Onze secretaris, Ronald Burns, heeft u zoëven reeds gezegd, dat er verband bestaat tussen mijn verzoek, om u een voorstel te mogen doen, en het feit, dat dr. Cox afwezig is.

Beaupré wachtte even, wierp een blik om zich heen, als om aandacht te vragen, en vervolgde:

— Wij allen weten, wat de reden der afwezigheid van dr. Cox is. Hij is enige weken geleden naar de Verenigde Staten gegaan, meer in het bijzonder naar New York, teneinde zich daar persoonlijk op de hoogte te stellen van de werk-

wijze van de « Bende van het Kwade Oog ».

Een dof gemompel liet zich horen, dat wellicht bedoeld was als teken van hulde aan het adres van de genoemde bende, die aldra van zich liet spreken, niet alleen in New York, maar ook in andere grote Amerikaanse steden.

— Wij allen weten maar al te goed, wat hem daar wedervaren is, ging Beaupré voort, zonder dat zijn stem enige ontroering verried, waaruit zou kunnen blijken, dat hij zich het lot van de meester, van de leider van het genootschap, waarvan hij lid was, erg aantrok. Cox kwam daar tegenover John Raffles te staan, die zich eveneens te New York ophield, en gij allen kent de gevolgen: het duurde niet lang of Cox zat in de gevangenis.

Misschien had de Franse markies dit laatste, onwillekeurig, op enigszins ironische toon gezegd, want hier en daar werd afkeurend gemompel hoorbaar, en Burns voegde de spreker op gedempte toon enige woorden toe, welke niemand verstond.

Beaupré scheen zich echter door deze interruptie volstrekt niet van zijn stuk te laten brengen en ging kalm voort:

— Ik wil hier niet in details nagaan, in hoeverre Cox hieraan zelf de schuld draagt. Ik ben overtuigd, dat de Amerikaanse bladen ons dienaangaande slechts onvolledig kunnen inlichten. De reden daarvan is dat zij het niet weten. Zij weten het evenmin als de politie en daarom fantaseren zij er maar wat op los. Hoe het ook zij, onze aanvoerder raakte daarginds in de gevangenis.

— Maar hij wist zich toch weer te bevrijden, riep er iemand achter uit de zaal.

Het gelaat van Beaupré betrok een ogenblik, maar zijn stem had dezelfde vaste klank, toen hij antwoordde:

— Inderdaad, maar er moet bij gezegd worden: niet uit eigen verdienste. Wij allen weten, dat de middelen om te vluchten hem verstrekt werden door de aanvoerder van de Bende van het Kwade Oog, die thans, helaas, ook ontdekt is, alweer door toedoen van die vervloekte John Raffles.

Nu gingen hier en daar kreten van woede en haat op, die de spreker het verder spreken een ogenblik onmogelijk maakten.

— Weg met hem. Dood aan John Raffles, klonk het allerwege.

Toen het tumult bedaard was, ging Beaupré voort:

— Dr. Cox maakte dus gebruik van de middelen om te ontvluchten, welke men hem op zo slimme wijze had weten te doen toekomen en hij herkreeg zijn vrijheid weer, om deze nauwelijks een week later opnieuw, en nu, naar alle schijn, voor goed te verliezen.

Weer werden er hier en daar kreten van afkeuring en protest vernomen, maar Beaupré bleef in dezelfde hooghartige houding staan, en wachtte rustig tot ook deze kreten verstomd waren.

Toen ging hij voort:

— Ik hoor daar roepen, dat dr. Cox wel weer opnieuw zijn vrijheid zal weten te bewerkstelligen, maar ik ben zo vrij dit te betwijfelen, en daarvoor heb ik goede redenen. Ten eerste is de man die Cox reeds eenmaal de vrijheid heeft helpen herwinnen buiten gevecht gesteld, en ten tweede zal de politie ditmaal de bewaking wel zodanig verscherpen, dat er aan ontsnappen niet te denken valt. Volgens menselijke berekening zullen wij Cox waarschijnlijk nooit terugzien, want als hij in Amerika zijn straf heeft uitgezeten, dan zal hij naar Engeland worden uitgeleverd, en hier terecht moeten staan. Gij allen weet, wat dat zeggen wil; dat wil zeggen, dat hem een paar weken later de strop wacht.

Voor de derde maal lieten zich enige woedende protestkreten horen.

— Dat is een belediging van onze chef.

— Laat hij zelf maar niet te dicht bij de galg komen.

— Is dat de eerbied, die men aan onze aanvoerder verschuldigd is?

— Wat wil die vreemdeling?

Deze en dergelijke kreten werden hier en daar vernomen, maar de Beaupré trok er zich niets van aan.

Hij wachtte kalm af tot de storm bedaard zou zijn, en ging voort:

— De heren, die zo hevig protesteren hebben ongelijk. Als men mij bestrijdt, laat men het dan met open vizier doen. Ik kom nu tot het slot van mijn rede: de zaak waarom het gaat. Ik herhaal, dat dr. Cox voorlopig uitgeschakeld is, en een verbond als het onze kan niet zonder een krachtige leiding, de tucht vermindert en de onderlinge samenhang gaat verloren. Gij weet dat ik, toen er een paar maanden geleden een nieuwe aanvoerder gekozen moest worden, mij als candidaat opwierp hetgeen toen tegen het gebruik heette te strijden, omdat dr. Cox reeds door het bestuur als zodanig was voorgesteld. Ik heb toen het onderspit moeten delven, ofschoon ik mij zelf zeer goed in staat achtte, het genootschap te besturen.

De Beaupré, nog altijd in nonchalante houding tegen de tafel leunende, liet zijn blikken even over de vergadering gaan en besloot:

— Om kort te gaan: ik stel u voor, mij te benoemen tot leider van uw genootschap, nu dr. Cox niet meer beschikbaar is; niemand kan zeggen voor hoe lang.

In diezelfde hoek, waar zoëven de interrupties waren gehoord, begon het nu opnieuw rumoerig te worden.

— Wij wensen geen vreemdeling.

— Wij willen dr. Cox terug.

— Gij maakt misbruik van de afwezigheid van dr. Cox.

Deze en andere uitroepen klonken dooreen.

Het bleek echter aldra, dat er zich vrij veel bendeleden in de zaal bevonden, die op de hand waren van de stoutmoedige Fransman en hem zeker een kans wilden geven.

Ook zij begonnen te roepen en te protesteren en binnen enkele ogenblikken was het een kabaal van belang.

Beaupré bleef glimlachend staan, waar hij stond en stak een sigaret op.

Zijn scherp oog had spoedig gezien, dat hij, als hij vol hield, over een meerderheid zou kunnen beschikken, althans in deze vergadering.

Hij moest dus het ijzer smeden, terwijl het heet was.

Wat er daarna zou gebeuren, interesseerde hem minder.

Als hij eenmaal aan het hoofd van het Genootschap stond, dan zou hij zijn post weten te handhaven.

Er verliepen enige minuten onder een heidens kabaal en het was goed, dat men hier zo diep onder de grond was.

Ten slotte kon de vice-president weer kalmte verkrijgen, door onafgebroken met zijn voorzitterhamer op de tafel te kloppen en riep met een stem, bevend van woede:

— Men kan inderdaad wel zien, dat hier een sterke hand nodig is, en dat er een krachtig man aan het hoofd moet staan. Dr. Cox zou zulk een lawaai niet geduld hebben. En nu wat het voorstel van ons lid Beaupré betreft: In zekere zin heeft hij gelijk, want ons genootschap mag niet langer zonder leider blijven. Ik voor mij heb

er niets tegen dat de spreker dat zal zijn, natuurlijk tot het tijdstip waarop Dr. Cox weer in ons midden verschijnt, of anders hoogstens een half jaar, want na die tijd moet er een vrije stemming plaats vinden.

Beaupré had met gefronst voorhoofd geluisterd en zei toen spottend:

— Tegen die tijd zullen wij wel verder zien. Zoudt gij nu niet tot stemming kunnen laten overgaan?

De waarnemende voorzitter stemde toe en de nodige voorbereidselen werden gemaakt.

Er verstreken twintig minuten, tot alle stembiljetten ingeleverd en geteld waren, en toen maakte de vice-voorzitter onder doodse stilte bekend, dat volgens de stemming Markies Beaupré de la Sardogne met 57 tegen 41 stemmen tot plaatsvervangend chef van het Genootschap was gekozen.

HOOFDSTUK II

EEN INTERNE KWESTIE

Er waren ongeveer twaalf dagen verlopen sedert de verkiezing van de nieuwe chef van de Bende van het Kwade Oog.

Beaupré was dadelijk met kracht opgetreden en niet alleen was de tucht teruggekeerd onder de leden van het genootschap, maar ook nam de criminaliteit in Londen weer zienderogen toe.

Er hadden weer veel aanrandingen en berovingen op de openbare weg plaats en in de meeste gevallen was de politie niet bij machte de daders te grijpen.

Degenen, die in handen van de gerechtigheid vielen en waarvan de politie bijna zeker wist dat zij tot een georganiseerde bende behoorden zwegen echter als het graf en verklaptten niets. Beaupré wist orde te houden onder zijn onderdanen.

Alle leden wisten dat hij met sterke hand regeerde.

Eens zou er een dag komen, dat zij uit de gevangenis ontslagen zouden worden en dan wee hem, wanneer hij soms zijn mond voorbij gepraat mocht hebben.

Op zekere dag echter bracht de telegraaf het bericht, het ongelooflijk klinkende bericht, dat dr. Cox er opnieuw in geslaagd was, uit de gevangenis te ontluchten.

Een ogenblik bestond de hoop, dat hij achterhaald zou worden, als hij zich wilde inschepen op een van de boten naar Europa, maar de ontluchte misdadiger scheen voorzichtig te zijn geworden, en begreep, dat de politie het oog zou houden op de inschepingsplaatsen der grote mailboten.

Waarschijnlijk zou dr. Cox er voorlopig niet aan denken, naar Engeland terug te keren, omdat hij wel zou be-

grijpen, dat de politie ook daarginds waakzaam zou zijn.

Eens zou er echter een dag komen, waarop hij deze waakzaamheid zou weten te verschalken en op een of andere manier naar Engeland oversteken.

Men had er in New York niet aan gedacht, het bericht van de ontluchting geheim te houden, daar men terecht oordeelde, dat een zo groot mogelijke openbaarheid het beste middel zou zijn, om de schurk weer in handen te krijgen.

Zijn signalement werd dus onmiddellijk door de radio omgeroepen en naar alle hoeken der wereld getelegrafeerd, ofschoon men er bijna zeker van was, dat dr. Cox in de eerste tijd Amerika niet zou durven verlaten.

Natuurlijk waren hierdoor ook alle leden van de verschillende benden op de hoogte, welke tot het Genootschap van de Gouden Sleutel behoorden.

Deze ontvingen het bericht met gemengde gevoelens.

De vrienden van de meester, die de opvolging door een Fransman steeds met lede ogen hadden aangezien, vernamen het bericht der ontsnapping van Cox met grote vreugde, welke zij niet poogden te verbergen.

De volgelingen van Beaupré daarentegen waren tamelijk ongerust en voorzagen het heftig karakter van de Fransman kennende, een noodlottig conflict.

Beaupré zelf bleef onder het bericht volkomen kalm.

Hij rekende er op, dat het Cox zo goed als onmogelijk zou vallen, de Oceaan over te steken, daar dit gelijk zou staan met zelfmoord. Hoe goed ook vermomd, de Interpol zou hem zeker aanhouden,

zodra hij de voet op een der transatlantische boten durfde zetten.

Onverstoord ging hij kalm door met het organiseren van stroomtochten in de voorsteden van Londen, het ondernemen van berovingen der grote banken, waarbij hij steeds vooringing, zonder het gevaar te achten.

Aldus verliepen er een dag of veertien, sedert het bericht der ontvluchting bekend werd, en wederom verder een samenkomst in de onderaardse vergaderzaal in de Firestreet werd uitgeschreven.

Ook deze keer was er een groot aantal leden present, want er zou over een belangrijk onderwerp beraadslaagd worden, namelijk een wijziging in het bestuur, door Beaupré voorgesteld, waar door de samenwerking der verschillende benden, zowel in, als buiten Engeland vergemakkelijkt zou worden.

Het was omstreeks één uur in de nacht, en er was juist een spreker aan het woord, toen een der deuren van de zaal geopend werd en er een man binnentrad, die een ogenblik achter een groep mannen bleef staan luisteren.

Een hunner had een blik achter zich geslagen en riep onmiddellijk uit:

— Dr. Cox.

Aller ogen wendden zich naar de persoon, die zoëven was binnen gekomen en allerwege werden luide kreten hoorbaar van blijde verrassing, of van schrik.

Inderdaad, dr. Cox was teruggekeerd.

Met een heimelijk glimlachje om de dunne lippen en een glans in de grijs-groene ogen, die weinig goeds voorspelde, drong hij door de vergaderden, die zwijgend plaats voor hem maakten, tot hij de tafel van het bestuur bereikt had en een voet op de verhoging gezet had.

Het was doodstil in de zaal geworden en men had een speld kunnen horen vallen.

In de voorzittersstoel zat Markies Beaupré; hij was een weinig bleek geworden, toen hij dr. Cox zag naderen, maar overigens had niets zijn ontroering verraden.

Een poos keken de twee mededingers elkander strak aan.

De overige leden van het bestuur waren onmiddellijk opgerezen en bleven

nu in half gebukte houding achter de tafel staan.

Toen zei dr. Cox langzaam:

— Markies Beaupré schijnt het niet noodzakelijk te achten, zijn teruggekeerde chef te begroeten?

Beaupré perste de lippen opéén en een straal van woede en haat flitste een ogenblik uit zijn ogen.

Hij wist zich echter te beheersen en zei op kalme toon:

— Het verheugt mij voor u, dr. Cox, dat gij niettegenstaande het dreigende gevaar, naar Londen hebt weten over te steken, maar ik kan niet inzien, waarom ik als wettig gekozen voorzitter, zou moeten opstaan, om u te begroeten. Dat moet gij doen.

— Zo? Zijt gij als president gekozen? zei dr. Cox langzaam. Wel, dat is iets nieuws voor mij. Of beter gezegd: nieuw is het eigenlijk niet, want ten eerste verwachtte ik wel iets dergelijks en ten tweede is het mij een paar uren geleden medegedeeld door één mijner vrienden. Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat deze verkiezing tot leider slechts tijdelijk is?

— Tijdelijk herhaalde Beaupré met dreigend samengetrokken wenkbrauwen.

— Ja zeker, hernam dr. Cox met stemverheffing. Wij willen daarover niet twisten. In ieder geval kan uw functie enkel zolang duren als ik afwezig was. Ik ben terug; gij treedt dus automatisch weer af en ruimt uw voorzitterplaats voor mij in.

Een onheilspellende stilte volgde op deze woorden.

Iedereen voelde, dat er iets in de lucht hing, iets dreigends, dat spoedig tot uitbarsting zou komen.

Het gelaat van Beaupré was als uit marmer gehouwen, zo wit en onbeweeglijk, en alleen zijn ogen schenen te leven en vlammen te schieten.

Toen barstte hij uit:

— Gij zoudt mij dus willen dwingen, mijn taak als leider van het genootschap weer neer te leggen?

— Natuurlijk? riep dr. Cox uit. Ik heb levensgevaar getrotseerd, om naar Engeland terug te keren. Ik heb, ver-

mond als stoker, een plaats weten te krijgen op een particulier jacht, dat naar een Spaanse haven voer. Ik ben vandaar met een vals paspoort door Frankrijk gereisd en ben van Parijs per vliegmaschine naar Londen overgestoken, alleen maar om mijn taak weer op mij te kunnen nemen. En gij zoudt durven ontkennen, dat ik daartoe het recht heb? Kort en goed, laat mij mijn voorzittersplaats weer innemen.

— Ik weiger. J'y suis, j'y reste. Ik ben er, zoals het in mijn taal luidt. Dat was duidelijk.

Hier stonden twee tegenstanders tegenover elkander en allen voelden dat hier een felle strijd op 't hoogste niveau zou ontbranden.

Vroeger werd de chef van het geheime Genootschap van de Gouden Sleutel steeds door de zeven leden van het bestuur gekozen, chefs van even zoveel grote benden, die alleen het recht hadden, de leider ongemaskerd te zien en te spreken, en geen der andere leden had ooit geweten, wie de hoofdaanvoerder eigenlijk was.

Dat was echter in dit geval niet mogelijk geweest, want John Raffles had al zeer gauw de politie op de hoogte gebracht van de identiteit van het hoofd en ten overvloede had de Amerikaanse politie een zeer nauwkeurig signalement

van hem gegeven.

Het kon dus wel als nutteloos worden beschouwd, nog langer geheimhouding tegenover de leden te betrachten, en Cox had terecht ingezien, dat hier slechts een openlijk optreden kon baten, daar de Fransman reeds een aanzienlijke aanhang had weten te verwerven.

Dit bleek aldra want er klonk hier en daar een ontevreden gemompel in de zaal, dat hem niet veel goeds voorspelde.

Hier moest ingegrepen worden met krachtige hand.

Beaupré weigerde om zijn plaats af te staan, welnu, dan zou hij hem moeten dwingen.

Dr. Cox was met gekruiste armen op de bestuurstafel toegetreden, en stond nu vlak tegenover zijn tegenstander, die hij met zijn grijsgroene ogen doorborend aankeek.

— Ik heb u dus goed verstaan? Gij weigert uw rechten aan mij over te dragen?

— Ik weiger, antwoordde Beaupré met vaste stem, hetwelk het bloed van de Meester aan het koken bracht.

— Gij trotseert mij dus, riep hij?

— Gij moogt het noemen, zoals gij wilt; ik heb deze taak niet op mij genomen met het voornemen, deze op uw bevel af te staan.

HOOFDSTUK III

EEN BLOEDIG DUEL

Een met onheil geladen stilte volgde op deze woorden.

Toen hernam Dr. Cox langzaam en alsof hij ieder woord afwoog.

— Dat is in ieder geval duidelijke taal. Welnu, ik wil in dat opzicht niet voor u onder doen, ik zal even duidelijk zijn. Gij hebt u reeds bij een vroegere gelegenheid mijn tegenstander betoond, en ik verdenk er u zelfs sterk van, dat gij mij aan de politie hebt willen verraden. Hoe dit zij, een van ons beiden is te veel. Is dat duidelijk genoeg?

— O, jawel, antwoordde Markies de Beaupré spottend. Een nadere verklaring is niet nodig. Wie dat zal zijn, moet op een of andere zijweg worden beslist.

— Welnu, dan zullen wij consequent moeten zijn, ging dr. Cox koeltjes voort. Het komt in het kort hierop neer, dat wij zullen moeten duelleren.

— Parfait, riep de Fransman uit. Dat is een ridderlijke wijze om geschillen uit de wereld te helpen, de degen.

Dr. Cox schudde zwijsend het hoofd.

— Dus het pistool?

Nogmaals een ontkennend hoofdschudden.

— Noch het pistool, noch de degen? vroeg De Beaupré verwonderd. Waar-mee dan?

— Met het mes, klonk het kortaf van de dunne lippen van Dr. Cox. Ik ben de uitgedaagde en heb de eerste keuze.

Beaupré haalde na enig nadenken de schouders op, en zei toen:

— Goed. Ik begrijp uw voorkeur voor het mes. Geneesheren kunnen goed met een mes omgaan. Elke chirurg hanteert het lancet? Laat ons dan de zaak maar

niet uitstellen, de zaal is groot genoeg. Ik heb wel geen mes bij mij, maar een van de leden zal wel zo vriendelijk zijn, mij er een te lenen.

— Een ogenblik, klonk nu een stem uit de vergadering.

Allen wendden de blik naar de spreker, een man met een fanatiek gelaat, diep in de kassen gezonken ogen en een klein kneveltje.

Het was een Mexikaan, die een half jaar geleden uit zijn land was gevlucht wegens moord op een ranchhouder en diens dochter, en nu in Engeland in veiligheid hoopte te zijn.

— Ik stel voor, dat het een Mexikaans duel zal zijn, ging de man voort.

— Wat is dat? werd er van verschillende kanten geroepen.

— Heel eenvoudig; de duellanten worden opgesloten in een klein donker vertrek, waar geen enkele lichtstraal mag doordringen. Zij krijgen ieder een even sterk en groot mes, de deur wordt gesloten en een half uur later gaat men kijken hoe de zaken staan.

Van alle kanten stegen er kreten van instemming op.

— Ja, ja, het moet een Mexikaans duel worden, werd er geroepen. Dan zal het lot spreken. Wie het overleeft, wordt onze leider.

De twee vijanden hadden met onbewogen gelaat naar deze kreten geluisterd, dezelfde kreten, die eeuwen geleden weerklonken op de banken der arena's waar de eerste Christenen ten prooi aan de wilde dieren werden geworpen.

Bloeddorst lag op ieders gelaat en de beide mannen lazen daar als in een opgeslagen boek, dat zij op mededogen niet behoeften te rekenen.

Men had besloten, dat het een Mexikaans duel zou zijn; stemden zij daarin niet toe, dan liepen zij grote kans, dat zij beiden wegens gebrek aan moed zouden worden uitgejouwd en weggejaagd.

Beaupré was de eerste die weer sprak, en zijn stem trilde slechts weinig, toen hij zei:

— Het is goed, ik stem toe. Het is geen eerlijk tweegevecht, want thans zal het blinde lot ook een woordje meespreken, maar als gij het wilt, dan zal ik mij er in schikken.

De voorbereidselen waren spoedig getroffen.

Het bleek, dat twee leden der bende, twee volkomen gelijke, sterke, knipmesen bezaten, met een hoornen heft en onmogelijk kon dichtklappen als het eenmaal geopend was.

Het waren geduchte wapens, in de handen van een geoefend vechter.

Aan de grote vergaderzaal grensde een klein kamertje dat voortreffelijk voor het doel geschikt was.

De weinig meubelen, die er in stonden werden weggehaald, de duellanten kregen elk een mes in de hand, waarop zij ieder in een tegenovergestelde hoek van het vertrek werden geplaatst, waarna de deur werd gesloten.

De twee tegenstanders waren alleen; in een tastbare duisternis en zij hoorden niets dan elkanders stotende ademhaling, het gesuis in hun oren, en de drang van het bloed naar hun hoofd.

Beiden hielden het mes in de vuist geklemd, alsof zij het hoornen heft wilden verbrijzelen, want wie zijn wapen verloor, die was ten dode opgeschreven.

Niemand hunner waagde aanvankelijk een stap te doen, want die stap kon de dood brengen.

Dr. Cox stiet een doffe, half gesmoorde kreet uit; hij struikelde, want in deze duisternis was men zijn bewegingen niet meester.

Dadelijk was Beaupré bij hem en zwaaide zijn gewapende arm met kracht vooruit.

Hij raakte echter het ledige, en een ogenblik later viel hij languit over het uitgestrekte been van zijn vijand.

Bijna was het mes aan zijn hand ont-

glipt.

Zijn hoofd bonsde tegen de wand en even duizelde het hem.

Toen voelde hij zich bij zijn mouw grijpen en weer stak hij woest naar de hand die hem beet had gepakt.

Een kreet van pijn, de greep werd lossen, het mes had blijkbaar de grijpende hand geraakt.

En opnieuw begon het tasten in het duister, het hijgend ademhalen, dat de twee duellisten zoveel mogelijk voor elkander trachtten te verbergen, uit vrees hun aanwezigheid te verraden, en het kruipen over de vloer en langs de wanden.

De minuten schenen eeuwigheden.

Opeens bleek het, dat de twee tegenstanders achter elkander op handen en voeten het vertrek waren rondgekropen.

Bij het voor zich uittasten greep Cox het been van Beaupré even boven de enkel en hield het krampachtig vast ondanks het schoppen en wringen van de ander, die zich uit alle macht uit de greep trachtte los te maken.

De volgende seconden hadden de twee mannen zich als slangen om elkander heen gekronkeld en staken zij onder het uiten van knetterende vloeken op elkander los.

Bijna even plotseling kwamen zij weer los en stonden hijgend terwijl een rode nevel voor hun ogen op en neer golfde, ieder in een hoek van het vertrek stil. Beiden voelden het warme bloed langs armen en benen druipen.

Opnieuw begonnen hun voeten tastend vooruit te schuifelen, hielden zij hun adem in, om niet de plek te verraden, waar zij stonden en de ander onverhoeds te kunnen aanvallen.

Door bloedverlies uitgeput was het Beaupré, alsof de vloer plotseling onder hem wegzonk. De Fransman viel achterover en het mes ontglipte aan zijn handen.

Een schorre kreet ontwong zich aan zijn keel.

Het was hem alsof er rondom rossige vlammen oplaaiden.

Zijn slapen klopten alsof zij zouden barsten, en zijn hart hamerde met pijnlijke slagen tegen zijn ribben.

Beaupré was ongetwijfeld een moedig man, maar de toestand waarin hij zich thans bevond was ondraaglijk.

In een klein vertrek, waar niet de flauwste lichtstraal binnendrong, en op enige meters afstand van hem een meedogenloze vijand, gewapend met een vlijmscherp mes, en die hem zeker zou doden, want hij zelf was nu ongewapend.

Met een doffe kreet liet hij zich op de knieën vallen, en begon met koortsachtige haast over de vloer te tasten, in de hoop zijn eigen mes terug te vinden.

Cox had het vallen van het wapen van zijn tegenstander ongetwijfeld gehoord, want hij stiet een duivelse lach uit, en Beaupré hoorde hem nader sluipen.

Hij wierp zich plat op de grond, met beide handen rondtastende. Ineens voelde hij hoe de voet van zijn tegenstander tegen zijn benen stiet en hoe Cox daardoor het evenwicht verloor.

Hij sprong ijlings overeind, voor zijn vijand in de val had kunnen toestoten, maar op zijn beurt struikelde hij op nieuw en viel voorover.

Een zijner handen echter was op een scherp, koud voorwerp terecht gekomen, en hij slaakte een dierlijke kreet van vreugde, toen hij bemerkte, dat het toeval hem juist het mes weer onder zijn bereik had gebracht.

Hij wendde zich bliksemsnel om, en greep zijn tegenstander vast, terwijl hij in de blinde naar hem stak.

Maar eensklaps slaakte hij een snerpende gil.

Hij voelde hoe het staal in zijn rechterzijde drong.

Hij hoorde nog het duivelse lachje van zijn vijand, en diens woeste kreet van zegepraal en toen wist hij niets meer.

Zijn handen vielen krachteloos langs zijn zijde, hij stond even heen en weer zwaaiend op dezelfde plek en viel toen met een doffe smak op de vloer, waarbij zijn hoofd tegen de muur bonsde.

— Open de deur, riep Cox op hese toon; het is gebeurd.

De deur werd opengeworpen en een brede lichtstraal drong naar binnen, zo

schel, dat Cox de handen voor de ogen moest houden en tegen de muur moest leunen.

Hij bloedde uit verscheidene wonden en was doodsbleek. Zijn knieën knikten.

Het lichaam van Beaupré werd opgenomen en naar de zaal gedragen.

Behalve een aantal kleinere wonden had hij een diepe snijwonde in de rechter zijde.

Een der leden, een student in de medicijnen, ontkleedde hem en onderzocht de wonden, want Dr. Cox was hiertoe niet in staat en misschien ook wel niet bereid.

— Hij moest met spoed in een ziekenhuis worden opgenomen, hier kan ik hem niet verder behandelen.

Dr. Cox keek de spreker net even aan en zei nog hijgend van de inspanning:

— Ik heb hem overwonnen, laat hem creperen.

Deze woorden verwekten echter een dreigend gemompel onder de vrienden van de Fransman, en Cox, die een mensenkenner was, begreep dat hij niet te ver mocht gaan.

Hij haalde minachtend de schouders op en zei:

— Doe maar wat jullie willen, als jullie maar erkennen, dat ik mij zijn meerdere heb getoond, en dus het recht heb weer de plaats in te nemen, die mij toe komt.

Hier en daar gingen kreten van instemming op, waarop de meester vervolgde:

— Breng hem dan gauw naar buiten, roep een auto aan, breng hem naar een ziekenhuis. Daar moet een van jullie een praatje opdissen van een nachtelijke aanranding, een straatgevecht of iets dergelijks. Ik raad je aan voorzichtig te zijn, want ik ben niet in een stemming om vergissingen en domheden over het hoofd te zien.

Een paar sterke kerels namen het slappe lichaam van de gewonde vlug op en droegen het naar buiten.

Het was reeds laat in de nacht, maar het geluk was hen gunstig, want zij troffen bijna direct een taxi.

Zij moesten de chauffeur echter een grote fooi beloven, alvorens deze zich bereid toonde de twee mannen met hun zwaargewonde naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis te vervoeren.

Daar gekomen, disten de twee mannen een verhaal op van een nachtelijke vechtpartij, en Beaupré werd op de gemeenschappelijke mannenzaal in een krib gelegd, nadat hij in de operatiekamer verbonden was.

De twee mannen hadden wijselijk ook een andere naam verzonnen, voor de gewonde en ook voor zich zelf, want zij begrepen wel dat zij voorlopig moesten

verdwijnen, want dat er, als er een onderzoek werd ingesteld, er moeilijkheden konden ontstaan.

En zo werd er op de kaart, die boven Beaupré's bed gehangen werd, niets anders ingevuld dan de aard van zijn verwonding: « Diepe steekwond in de rechterzijde, met perforatie van de maagwand ».

Daaronder stond, ten behoeve van de verpleegster, in het kort de behandeling aangegeven, maar naam, woonplaats, ouderdom en alle andere gegevens moesten oningevuld blijven.

HOOFDSTUK IV

HET BEZOEK AAN HET ZIEKENHUIS

De volgende dag omstreeks vier uur in de namiddag stopte een fraaie auto voor het hek, hetwelk het ziekenhuis in de Sloanestreet omgaf.

Het hek was enkel op de klink gesloten en de reusachtige gebouwde chauffeur, die achter het stuurwiel van de auto had gezeten, kon het gemakkelijk openen.

Hij wilde weer op zijn plaats gaan zitten, om zijn wagen langs een der brede oprijwegen tot voor de hoofdingang van het ziekenhuis te rijden, maar een van de twee heren, die in de auto zaten had het portier reeds geopend en zei:

— Laat maar, James, wij zullen dat kleine eindje wel te voet afleggen, ga maar naar huis, en kom over anderhalf uur terug.

Onder het spreken was de eigenaar van de auto, een rijzig man in de kracht van zijn leven, met een gespierde gestalte, en haar dat aan de slapen licht begon te grijzen, gevolgd door een jongere man met lichtblauwe ogen en blond haar, uitgestapt.

De twee elegant geklede heren, die daar naar het ziekenhuis onderweg waren, schenen hier geen onbekenden te

zijn, want de portier die aan de ingang van de vestibule op post stond groette beleefd, en liet de beide heren, zonder iets te vragen hun weg naar de lift voortzetten.

De oudste der twee heren was Lord William Aberdeen, de schatrijke filantroop, in geheel Londen bekend wegens zijn teruggetrokken levenswijze, zijn grote eenvoud en zijn talloze menslievende daden.

Zijn metgezel heette Charles Brand, en was zijn intieme en trouwe medewerker, wiens taak ondermeer hierin bestond, dat hij een lijst van personen bijhield, die in een of ander opzicht hulp en bijstand behoeften.

Het was de dag, waarop zij een of ander ziekenhuis plachten te bezoeken, waar voornamelijk lieden uit de volksklasse werden verpleegd.

Na de portier te zijn gepasseerd, bevonden de twee heren zich in een ruime hal, met een lift ter weerszijden, naast een brede, hardstenen trap gelegen.

Daar zij op de eerste verdieping, de grote zaal voor de mannelijke verpleegden moesten zijn, gingen zij de lift voorbij en gingen de brede trap op.

In de brede gang, welke zij thans

bereikten, stond een verpleegster, die de brede toegangsdeur voor de beide bezoekers opende.

Deze stonden nu aan het begin van een zeer grote zaal, waar een aantal bedden stonden verdeeld langs de wanden van de zaal.

Een paar verpleegsters liepen heen en weer langs de brede middenloop in het midden waarvan een kleine tafel met een stoel stond ten gebruike van de hoofdverpleegster, aan wie het toezicht over de zaal was toevertrouwd.

Het grootste aantal der bedden was bezet, en overal zag men bleke, ingevallen gezichten, koortsachtig schitterende ogen, of onrustig heen en weer over de kussens woelende hoofden.

Dadelijk trad er een verpleegster op Lord Aberdeen toe, en de rondgang begon.

Bij ieder ziekbed stond hij een ogenblik stil, nu eens om een paar bemoeidigende woorden te spreken tot een zieke die daar al maanden lag en de rijke bezoeker reeds kende, dan weer om nadere bijzonderheden te vernemen uit de mond van een der nieuwe patiënten.

Geduldig, zonder ooit iemand in de rede te vallen, hoorde Lord Aberdeen deze verhalen van lijden en ontbering aan, terwijl Brand notities maakte.

Eensklaps echter bleef hij stilstaan bij een gestalte, die naast een der bedden zat, met het hoofd op een kussen, waarop reeds een ander stil, bleek hoofd lag met gesloten ogen en pijnlijk dichtgeknepen lippen.

De persoon, die de aandacht van Lord Aberdeen had getrokken was een vrouw, tamelijk opzichtig gekleed en met een opgemaakt gezicht, maar dat de sporen van een groot smartelijk leed vertoonde.

Zij was nog jong, niet veel ouder dan zes of zeven en twintig jaar, ofschoon een losbandig leven zijn sporen op haar gelaat had gedrukt.

Zij zat daar doodstil, waarschijnlijk uit voorzorg de man te wekken, die daar zo stil en bleek in het bed lag.

De verpleegster was reeds verder gegaan maar hield nu haar schreden in,

om op Lord Aberdeen te wachten, die nog altijd zijn ogen beurtelings op de man in het bed en de vrouw daarvoor gevestigd hield.

— Wie is die patiënt? vroeg Lord Aberdeen eindelijk op zachte toon, terwijl hij zich tot de verpleegster wendde.

— Dat weten wij niet, mylord, antwoordde de verpleegster. Hij is hier vannacht door een paar mannen binnengebracht, met een diepe steekwond in de rechterzijde, welke hij moet hebben opgedaan in een straatgevecht.

Daarop vervolgde hij fluisterend:

— Wie is de vrouw daar aan zijn bed?

— Zijn vrouw of zijn maitresse, mylord, antwoordde de verpleegster even zacht.

— Maar als gij de naam van die man nog niet eens kent, hoe kon de vrouw dan weten, dat haar vriend of haar man juist hier zou liggen? vroeg Charles Brand nu.

De verpleegster haalde de schouders even op en antwoordde:

— Ik weet niet, mijnheer. Zij zei dat zij het van vrienden gehoord had.

— Maar dan moet zij toch zelf de naam van de patiënt hebben genoemd, hernam Lord Aberdeen verwonderd.

— Ja, mylord, zij noemde ook een naam, Spander of Spender of zo iets, maar wij zijn er van overtuigd dat zij een verkeerde naam heeft opgegeven.

— Waarom denkt gij dat, als ik vragen mag?

— Wel, het klonk als een echt Engelse naam, mylord, maar de patiënt heeft een deel van de nacht geijld en daarbij voortdurend Frans gesproken. Bovendien heeft hij ook een buitenlands accent.

— Is zijn toestand gevaarlijk?

— Als er zich geen complicaties voordoen wordt hem morgen een bloedtransfusie gegeven en dan kan hij binnen tien of veertien dagen ontslagen worden, om thuis verder op zijn verhaal te komen. Het bloedverlies had hem uitgeput, maar hij heeft blijkbaar een zeer krachtig gestel.

Gedurende dit gesprek was het kleine groepje reeds weer verder gegaan, maar

Lord Aberdeen zowel als zijn vriend, hadden van tijd tot tijd een blik achter zich geworpen naar de jonge vrouw, die nog altijd bewegingloos naast het bed zit. De rondgang door de zaal werd voortgezet en eindelijk waren alle bedden bezocht.

Vele bladzijden van het notitieboekje van Charles Brand waren volgeschreven en toen hij het weer in zijn zak liet glijden, toen hij en zijn Lordschap weer bij de brede deur stonden, waardoor zij waren binnengetreden, had Brand al vlug uitgerekend dat deze rondgang Lord Aberdeen ongeveer vijf-honderd pond sterling zou kosten.

Toen de beide mannen bij de deur afscheid namen van de verpleegster, wierpen zij nogmaals een blik op het bed, waar de zwaargewonde patiënt lag.

De vrouw had zich thans opgericht en stond naast het bed met de hand van de man in de hare.

Het volgende ogenblik viel de deur achter de beide bezoekers dicht.

In gedachten verzonken volgden de beide mannen de brede corridor, gingen de trap af en stonden weer in de vestibule.

Van de vestibule uit konden zij juist hun auto weer zien aanrijden, James Henderson was zoals altijd precies op tijd.

Lord Aberdeen opende het portier, maar voor hij instapte wendde hij zich tot Charles Brand en zei zacht:

— Ik ga alleen naar huis; blijf jij hier wachten, stel je ergens verdekt op en volg die vrouw, je hebt haar natuurlijk herkend.

— Haar zowel als hem, bevestigde Brand. Hij is Markies Beaupré de la Sardogne, die reeds geruime tijd door de politie van zijn land wordt gezocht, en zij is zijn maitresse, Marthe Debassy.

— Ik herkende ze ook direct, Charles. Je gaat dus die vrouw na, en rust niet voor je haar adres weet.

— Akkoord.

De beide mannen drukten elkander de hand, Lord Aberdeen stapte in de auto, en de wagen reed snel weg.

Wie was deze man, die dit zonderlin-

ge gesprek met zijn vriend gevoerd had?

Niemand anders dan John Raffles, de Gentleman inbreker, de langgezochte Grote Onbekende, die eigenlijk Lord Edward Lister heette, een naam, waarbij niemand hem kende, behalve Charles Brand.

Maar wie van de ingezetenen van Londen zou geloofd hebben, dat zich achter de bekende filantroop, die jaarlijks tienduizenden ponden aan allerlei instellingen van liefdadigheid schonk, en zeker nog veel meer in het geheim, de man verborg, die het de politie jaren lang zo lastig had gemaakt, en nog maakte, en op wiens rekening een aantal inbraken werden gesteld, die door hun weergalozige stoutmoedigheid tot zelfs de bewondering van Raffles' natuurlijke vijanden, de rechercheurs en detectives van Scotland Yard hadden gewekt?

John Raffles had dus in de auto plaats genomen, die door zijn trouwe chauffeur, James Henderson bestuurd werd, en een half uur later bevond hij zich in zijn fraai huis, in de Cromwellstreet.

Een oude bediende met spierwit haar, Gaston, had zijn hoed en overjas in ontvangst genomen, en ontkenkend geantwoord op de vraag van zijn meester, of er boodschappen of brieven waren gekomen.

Raffles begaf zich naar de rookkamer, en wachtte daar rustig op de terugkomst van Charles Brand.

Hij ging in zijn gedachten nog eens de omstandigheden na, onder welke hij Markies de Beaupré voor de eerste maal had gezien.

Dat was enige maanden geleden, toen de verkiezing voor een nieuwe chef van de misdadigersbende, het genootschap van de Gouden Sleutel had plaats gevonden.

Raffles had Beaupré toen ontmoet in een toestand van onbeschrijflijke woede, omdat de keuze niet op hem, maar op zijn mededinger Dr. Cox was gevallen.

Hij had hem aangesproken, en hem gezegd, dat hij hem zijn hulp aanbood, voor het geval dat Beaupré de nieuwe chef wilde bestrijden.

Een paar weken later was Raffles in

de gelegenheid geweest, de eerste tegenstander tegen de andere uit te spelen, en het had toen maar een haartje gescheeld, of Dr. Cox had het loodje gelegd.

Sindsdien had hij de Fransman niet terug gezien, tot op deze dag.

Van dat straatgevecht geloofde Raffles niet veel.

Dat de Beaupré onder normale omstandigheden op straat met een mes zou hebben gevochten, kwam hem al heel onwaarschijnlijk voor.

Dat lag niet in de aard van de aristocratische booswicht.

— Daar zal wel wat anders achter steken, dacht hij, en hoopte dat Brand hem spoedig berichten zou komen brengen, die hem nader zouden kunnen inlichten.

Nadat Raffles een paar uren gewacht had en besteed aan het bijhouden van zijn correspondentie, kwam Charles Brand terug.

Hij ging direct de werkkamer van Raffles binnen, waar deze voor zijn schrijfbureau gezeten was, deed de deur achter zich dicht en zei:

— Ik heb haar gevonden, Edward.

HOOFDSTUK V

MADEMOISELLE DEBOSSY

— Ik ben blij dat je geslaagd bent, Charles zei Raffles. Ik denk dat ik die vrouw nodig kan hebben. Zolang de wereld draait is een knappe jonge vrouw met temperament, een scherp wapen geweest in de handen van een bekwaam man, die het wist te hanteren, zie bijvoorbeeld maar eens naar de minnaresen van de Franse Koningen, Madame Dubarry, La Pompadour, om er slechts twee te noemen.

Zou Marthe Debossy op de hoogte zijn van wat er met haar minnaar is gebeurd?

— Mij dunkt, dat ze dat direct te weten is gekomen. Voor een vrouw, die werkelijk liefheeft, kan men dergelijke dingen onmogelijk geheim houden. Ik heb op haar gelaat gelet, terwijl zij naast het bed van Beaupré zat, en daarop kon men lezen als in een open geslagen boek. Liefde voor de man, die daar zwaar gewond in bed lag en intense haat jegens de man die hem in die toestand gebracht had. Cox behoort even min tot mijn vrienden en samen met die vrouw, die natuurlijk op wraak zint, zullen wij wel in staat zijn de schurk onschadelijk te maken. Ik hoop alleen maar dat de Engelse gevangenen wat moeilijker zullen zijn te verlaten dan de Amerikaanse.

— Ja, daar verschilt nog al het een en ander aan, zei Brand meesmuilend. Dat men éénmaal uit een gevangenis ontsnapt, kan ik mij nog begrijpen, maar het is mij onbegrijpelijk, hoe men daarin een tweede maal kan slagen.

— Dr. Cox had machtige helpers, hernam Raffles schouderophalend; die bende schijnt over de gehele wereld te beschikken over bekwame bondgenoten,

tot in de gevangenen toe. Maar nu ter zake, amice.

— Goed. Wat wil je doen?

— Ik wil die vrouw een bezoek gaan brengen.

— En denk je dat ze je hulp zal aanvaarden? Vergeet niet dat de Beaupré je hulp heeft afgeslagen.

— Dat vergeet ik niet, maar hij was trots, en een man, die meende het alleen wel af te kunnen in zijn strijd tegen de meester. Zij is echter een vrouw zij staat alleen, zij heeft niet alleen Cox, maar ook zijn vrienden tegen zich en zij zal dus eerder geneigd zijn de hulp aan te nemen van een man, die over machtige middelen beschikt.

— Ook dan, als die man verklaard heeft de vijand te zijn van de bende, waarvan ook haar minnaar lid is?

— Ook dan. Je mag niet uit het oog verliezen, dat Cox en Beaupré persoonlijke vijanden zijn, en dat die vrouw natuurlijk niets liever zou willen dan dat Cox voor goed werd verslagen en haar minnaar aan het hoofd van het machtige misdadigersgenootschap zou komen te staan. De eerzucht is juist bij dergelijke vrouwen sterk ontwikkeld. Maar nu genoeg daarover. Begin met te vertellen, waar zij verblijf houdt, dan ga ik er heen.

— Zij heeft haar intrek genomen in een logement, genaamd « Het vergulde Hert ». Het is een logement, dat zeker uit het begin van de zeventiende eeuw dateert en waaraan bijna nog niets verbouwd is. Jij als liefhebber van oude gebouwen zult er zeker je hart kunnen ophalen. Maar à propos, je zult er toch zeker niet naar toe gaan dan na je goed te hebben vermomd?

— Reken maar. Aan haar, zal ik echter wel moeten vertellen wie ik ben.

— Maar zal ze geloven, dat je onder die vermomming werkelijk John Raffles bent?

— Daaraan twijfel ik niet; ik kan haar voldoende feiten mededelen waaruit onaanvechtbaar blijkt, dat ik John Raffles moet zijn, omdat die feiten alleen aan hem bekend kunnen zijn.

Raffles was onder het spreken opgestaan en zei:

— Ik hoop over een paar uur terug te zijn, Charles; maak jij intussen een lijst op van de gezinnen der patiënten, die wij vanochtend bezocht hebben, zodat wij kunnen doen wat er te doen valt.

Hij knikte Brand nog eens toe, en begaf zich naar zijn slaapkamer waarvan de drie ramen uitzagen op de grote tuin achter het huis.

Hij opende een geheim vak in de wand, bijna zo groot als een kamer, waar een groot aantal kleren van allerlei aard keurig waren gerangschikt; uniformen van leger en vloot, van politieagenten en van matrozen, livreeën, afgedragen lompen, kortom, alles wat iemand als Raffles nodig kon hebben om zich onherkenbaar te maken.

Daarnevens lag in dozen een grote hoeveelheid voortreffelijk vervaardigde pruiken, baarden en knevels.

Raffles stond enige tijd in beraad en koos toen een eenvoudig zwart pak, een weinig versleten, waarin hij met een grijze pruik en een kort baardje er zou uitzien als een diaken of ouderling.

Hij besteedde grote zorg aan zijn gelaat en toen hij zich een half uur later in de grote spiegel bekeek, kon hij tevreden zijn over zijn werk. Hij geleek in niets meer op de man die even te voren het vertrek was binnengetreden. Zijn gelaatskleur, zijn houding, zijn gebaren waren veranderd, ja zelfs de vorm van zijn gezicht en de vorm van zijn ogen schenen een wijziging te hebben ondergaan.

Hij sloot het vak met de grootste zorg en verliet zijn kamer door een tweede deur, die uitkwam op een smalle gang, welke hem naar een trap bracht, die

regelrecht naar een deur in de zijmuur van het huis voerde, zodat hij dit kon verlaten, zonder door Gaston, zijn oude kamerbediende te worden gezien.

Hij liep de stille zijstraat vlug door en riep vervolgens een taxi aan. Hij gaf de chauffeur het adres van het logement op en ongeveer twintig minuten later stopte de auto voor het « Vergulde Hert ».

Brand had er niet te veel van gezegd; het was inderdaad een zeer oud gebouw, uitstekend onderhouden, dat in de loop der eeuwen slechts geringe veranderingen had ondergaan.

Alleen vertoonde zich aan de ingang de onvermijdelijke portier in zijn groene jas met de blinkende knopen en de gouden band om zijn pet, die wel wat afstak tegen de eikenhouten lambriscering in de ouderwetse, ruime hal met zijn geweldige grote vuurhaard.

Er was nog meer geofferd aan de geest des tijds; zo werd Raffles niet ontvangen door een deftige, vriendelijke waardin, een kuitbroek met een kastanjekleurig staartpruikje op en in hagelwitte hemdsmouwen, maar door een gepoederde jongedame, die achter een « desk » gezeten was, waarop een lijvig register lag.

Bij het zien van dat boek viel het Raffles in, dat Marthe Debossy waarschijnlijk niet haar eigen naam zou hebben opgegeven en dus was hij wel genoodzaakt een beschrijving van haar persoon te geven.

Er werd een kelner bijgehaald, en toen ook nog de portier en toen wist men wel, wie de bezoeker bedoelde. Hij kwam zeker voor Miss Bisham.

Men was wel een weinig verbaasd, dat de bezoeker de naam niet eens scheen te weten, van de dame, welke hij wenste te spreken, maar zo iets scheen wel meer te gebeuren.

Er werd nu een étage kelner geroepen en deze bracht Raffles door een doolhof van gangen treden op treden af en langs een aantal donkere trappen naar het vertrek, hetwelk de zogenaamde Miss Bisham bewoonde.

De kelner vroeg Raffles:

— Mag ik uw naam weten alstublieft?

— Die komt er niet op aan; de dame kent mij toch niet, zeg maar dat iemand die belang in haar stelt, haar over een belangrijke kwestie moet spreken.

De kelner haalde zijn neus eens op, keek de bezoeker schuin aan, en klopte op een deur.

Binnen, antwoordde een vrouwestem.

De kelner ging naar binnen, en kwam terug met de boodschap of de bezoeker niet aan hem kon mededelen wat hij verlangde.

— Onmogelijk, antwoordde Raffles enigszins ongeduldig. Ik moet de dame absoluut zelf spreken. Zeg haar dat het een zaak van het hoogste gewicht betreft.

Schouderophalend ging de kelner nogmaals naar binnen, en kwam een ogenblik later terug.

— Miss Bisham verzoekt u binnen te komen, zei hij.

Hij maakte plaats voor Raffles, die binnentrad en de deur achter zich dicht deed. Hij stond nu in een vrij eenvoudig gemeubelde hotelkamer, met kleine ramen en die uitkeken op een houten balkon, dat langs alle kamers aan de achterzijde liep.

Dicht bij een der ramen stond een jonge vrouw, met grote zwarte ogen, welke Raffles direct zou hebben herkend, ook al had hij niet geweten wie hij hier zou vinden.

Zij had haar hoed en mantel, welke zij in het ziekenhuis had gedragen, nonchalant op het bed geworpen, en scheen juist op het punt te staan, weer uit te gaan.

Zij keek de binnenkomende bezoeker met lichtgefronste wenkbrauwen aan, en vroeg, terwijl zij nerveus met de voet op de vloer tikte:

— Wilt u het alstublieft kort maken? Ik heb weinig tijd mijnheer.

Raffles was het vertrek wat verder binnen gegaan, keek de jonge vrouw een ogenblik doordringend aan en zei toen op zachte toon:

— De reden van mijn bezoek zal u reeds iets duidelijker worden, miss, als ik u aanspreek met de naam, waaronder ik vroeger reeds eenmaal het genoegen heb gehad kennis met u te maken, Mar-

the Debossey.

De jonge vrouw deed een stap achteruit, keek Raffles verschrikt aan, en vestigde toen haar ogen op de deur, alsof zij vreesde dat iemand die naam had kunnen horen.

Toen trad zij dicht op Raffles toe, en zei op fluisterende toon:

— Als gij mij bij die naam noemt dan moet ge mij goed kennen; zeg mij wat gij wilt.

— Ik kom uw hulp inroepen, zei Raffles, terwijl hij de jonge vrouw onafgebroken aankeek.

— Mijn hulp? herhaalde zij verwonderd; in welk opzicht kan ik u van dienst zijn?

— Gij kunt mij helpen in de strijd tegen een man, die gij als uw doodsvijand moet beschouwen, omdat hij de doodsvijand van uw minnaar is.

De jonge vrouw deinsde nu met de hand op de boezem achteruit, en stamelde:

— Gij zijt van de politie? Gij zijt een detective? Want er is maar één man ter wereld op wie gij kunt doelen.

— Ik ben geen detective, antwoordde Raffles glimlachend. Ik wil u niet langer in het onzekere laten. Ik ben John Raffles.

De jonge vrouw stond onbeweeglijk midden in het vertrek en staarde Raffles ongelovig aan.

Toen kwam het toonloos over haar lippen:

— Als gij zijt, wie gij zegt, dat gij zijt... dan... zijt gij ook een vijand van hem, van mijn vriend.

Raffles schudde het hoofd en hernam:

— Gij kent mij slecht, mademoiselle. Ik ben de vijand van Markies de Beaupré in zoverre hij deel uitmaakt van een bende, die werkt met middelen welke mij tegen de borst stuiten. Maar aan de andere kant ben ik zijn vriend, omdat hij een fel tegenstander is van mijn persoonlijke vijand, Dr. Cox. Gij hoort, dat ik geen blad voor de mond neem.

— Ja, als gij dit weet, dan moet gij wel werkelijk John Raffles zijn, zei de jonge vrouw, terwijl zij haar bezoeker

van kop tot teen monsterde.

— Op dit oogenblik is, naar mijn medewerkers mij hebben medegedeeld, uw vriend zwaar gewond, nietwaar? vervolgte Raffles.

Even scheen zij te aarzelen, maar toen antwoordde zij:

— Waarom zou ik er een geheim van maken, dat is inderdaad het geval.

— Gij behoeft mij niet te vertellen, wie hem die verwonding heeft toegebracht, ik weet het reeds.

Raffles wachtte even en ging voort:

— Er heeft dus een of ander gevecht plaats gehad tussen Dr. Cox en Markies de Beaupré, met het gevolg, dat laatstgenoemde zwaar gewond is. Ik kan mij nu de gang der gebeurtenissen wel voorstellen. Reeds tien dagen geleden stond in alle kranten dat Cox uit de gevangenis ontsnapt was, en ik was er van overtuigd, dat men hem spoedig hier zou kunnen verwachten. Waarschijnlijk heeft uw vriend tijdelijk zijn plaats ingenomen en na Cox's terugkomst geweigerd zijn functie neer te leggen, waarop waarschijnlijk ten aanschouwe van alle leden der bende een tweegevecht heeft plaats gehad. Ik geloof, dat ik hiermede niet ver van de waarheid af ben.

Marthe Debossy had Raffles onafgebroken met grote ogen aangestaard, en stamelde nu verschrikt:

— Het is onbegrijpelijk, het is alsof gij er bij geweest zijt, ja, zo is het gegaan, die ellendeling heeft Raoul de Beaupré zwaar gewond. Ik zou hem met eigen handen kunnen wurgen, kwam het sissend over de lippen van de jonge vrouw, terwijl zij de vuisten balde.

— Hebt gij vrienden, die u zouden kunnen en willen helpen wraak te nemen?

— Er zijn genoeg mannen, luidde het antwoord, die veel liever Raoul aan het hoofd van het genootschap zouden willen zien, maar zij zijn te laf; zij zouden niets tegen Cox durven ondernemen.

— Zoudt gij de hulp willen aanvaarden van een man die dit wel zou durven? vroeg Raffles.

— Onvoorwaardelijk, antwoordde de jonge vrouw hartstochtelijk, ik leef

slechts in de hoop dat ik mij en Raoul op die laffe bandiet zal kunnen wreken. Noem mij die man en ik leg mijn hand aanstonds in de zijne en maak hem tot mijn bondgenoot.

— Gij hadt het reeds moeten begrijpen, mademoiselle, die man staat voor u, antwoordde Raffles kalm.

Een oogenblik bleef het stil in het vertrek.

Marthe Debossy scheen aan een grote ontroering ten prooi, en scheen de man, die haar zijn hulp kwam bieden, tot in het diepst van zijn ziel te willen lezen.

Zij trad plotseling op Raffles toe, en bood hem haar hand.

— Ik weet niet of Raoul het zal goedkeuren, maar dat kan mij niet schelen, riep zij uit, ik neem uw hulp aan, en ik wil met u samenspannen om onze gemeenschappelijke vijand te vermorzeelen.

— Ik geloof dat gij daar goed aan doet, mademoiselle, zei Raffles eenvoudig, en laat ons nu maar meteen terzake komen. Weet gij niets van dr. Cox, waardoor ik hem in mijn macht zou kunnen krijgen en hem bijvoorbeeld, aan de politie zou kunnen uitleveren?

De jonge vrouw dacht een oogenblik na, en hief toen het hoofd op.

— Ik heb gehoord, dat er over twee dagen een inbraak is beraamd in een groot huis in de Drury Lane. De naam van de man die daar woont, ken ik niet, ik weet alleen dat hij lid van het Hogerhuis is. Cox zou zelf aan die inbraak deelnemen, als het ware om zijn terugkomst te vieren, maar meer biezonderheden kan ik u tot mijn spijt niet mededelen, maar ik kan nog wel meer te weten komen.

Raffles keek de jonge vrouw een oogenblik strak aan en zei:

— Gij zoudt het dus goedkeuren, als ik ervoor zorgde dat deze inbraak niet het verloop zal hebben, welke Cox er van verwacht? Wilt gij mij vrijlaten, om alles te doen, wat ik nodig acht?

— Volkomen vrij, antwoordde de jonge vrouw met vaste stem. Hij of Raoul. Een tussenweg is er niet. Ik weet dat

de aanvoerder van het Genootschap van de Gouden Sleutel niets liever zou willen, dan mijn vriend uit de weg te zien geruimd, al was het door sluipmoord, nu hij weet, dat hij in hem altijd een mededinger naar de macht zal vinden. Ik zal hem echter voor zijn.

— Dan zijn wij het eens. Gij zorgt er voor, mij nadere biezonderheden mede te delen, betreffende de voorgenomen inbraak, zoals het aantal der mannen, die er aan deel zullen nemen, het uur, de wijze, waarop zij te werk denken te gaan, en andere dingen, die van belang kunnen zijn.

— Ik beloof het u, antwoordde de jonge vrouw met schitterende ogen.

— Wanneer kunt gij dat alles weten? vroeg Raffles.

— Vandaag nog, antwoordde zij.

Hedenmiddag zou er opnieuw over de inbraak worden beraadslaagd, en dan zouden de laatste voorbereidselen worden gemaakt.

— Waar en wanneer kan ik u ontmoeten?

De jonge vrouw dacht even na en antwoordde toen:

— Op de hoek van Marble Arch, tegenover de halteplaats van de taxi's om zes uur.

— Goed, zei Raffles terwijl hij opstond, dat is dan afgesproken. Als ge mij die inlichtingen verschaft, behoef ik verder niets te weten, en kunt gij het verder aan mij overlaten. Op die wijze loopt gij ook geen gevaar, dat men het later op u zal verhalen; ik zal wel zorgen dat Cox precies te weten komt wie hem deze kool gestoofd heeft.

Hij maakte een korte buiging voor de jonge vrouw en zijn gelaat had weer dezelfde uitdrukking gekregen als er op lag toen hij de kamer was binnengetreten.

Hij had enige moeite om de weg naar de uitgang te vinden in dit ouderwetse doolhof en moest zelfs een keer naar de weg vragen, maar eindelijk stond hij toch weer op straat, riep een taxi aan, en liet zich naar de Cromwellstreet brengen.

Hij kwam zijn huis binnen op dezelfde wijze als hij het verlaten had en

een paar minuten later zat hij weer tegenover zijn vriend.

— Hoe is het gegaan? vroeg de jonge man nieuwsgierig.

— Precies zoals ik verwachtte. Men kan een wraakzuchtige vrouw plooiën en leiden zoals men wil, als men haar slechts in het vooruitzicht stelt dat aan haar wraakzucht zal worden voldaan.

En nu deelde Raffles hem het verloop van het onderhoud mee.

Toen hij geëindigd had, zei Brand:

— Een hogehuislid, dat in Drury Lane woont, kan niemand anders zijn dan Lord Roger Maxwell.

— Is er geen ander? vroeg Raffles.

— Neen. Ik mag gerust zeggen dat ik de woonplaats van alle hogehuisleden hier in Londen uit het hoofd ken, maar ik zal het voor alle zekerheid nog eens nakijken.

Hij nam uit een boekenkast de laatste jaargang van Debrett uit, een klein in rood leder gebonden boekje, waarin hij enige ogenblikken bladerde.

Hij klapte het weer dicht, en zette het weg.

— Het is zoals ik zei, het is Lord Maxwell.

— Een nabob, als ik mij niet vergis?

— En of. Steenrijk. Eigenaar van een renstal van twaalf paarden, eigenaar van vijf landgoederen en zeven kastelen, dikke vriend van Zijne Majesteit, bezit het grootste motorjacht van Engeland en een particulier vermogen dat op minstens twaalf miljoen pond wordt geschat.

— Bedankt voor je uitvoerige inlichting, Charles maar ik ben nog niet tevreden, vertel mij nog maar iets meer van zijn persoon, als je dat kunt.

— Ik zal mijn best doen, luister:

Lord Roger Maxwell, titel luidt: Earl of Beaconsfield, hij is zestig jaar, weduwnaar met een dochter en twee zoons, waarvan er een bij het leger gediend heeft, laatstelijk als kapitein bij de Lanciers. De dochter is verloofd met een baronet, Sir Reginald Woodham. Lord Maxwell is lid van de twee meest exclusieve clubs, bezoekt veel de renbanen en is ook een trouw bezoeker van opera en schouwburg. Voorts woont hij

tamelijk geregeld de zittingen van het Hogerhuis bij, dit is alles wat ik van hem weet.

— Nogmaals bedankt voor je inlichtingen; zij zijn zo volledig als ik maar wensen kan. Ik heb het al gezien, een schitterend object om te worden bestolen, zei Raffles, terwijl hij een sigaret uit een fraai bewerkte zilveren doos nam.

— Maar wij mogen toch niet toelaten dat men hem besteelt, riep Brand verontwaardigd uit.

— Tenminste niet door anderen, zei

Raffles koeltjes.

— Hé? Wat wil je daar mee zeggen?

— Ik geloof dat mijn opmerking niet voor tweërlei betekenis vatbaar is, Charles, antwoordde Raffles. Ik wil zeggen, dat ik het werk van dr. Cox zal overnemen. Op deze wijze zou ik twee vliegen in één klap slaan: Cox onschadelijk maken en een oude conservatieve duitendief van een deel zijner nutteloze rijkdommen onlasten; ik geloof dat het een goede dag voor mij wordt, Charles.

De naaste toekomst zou leren, dat de Grote Onbekende zich hierin vergiste...

HOOFDSTUK VI

EEN GEMANKEERDE AFSpraak

Punctueel als altijd, was Raffles ruim een kwartier voor het afgesproken uur op de hoek van Marble Arch aanwezig in dezelfde vermomming, welke hij die ochtend had gedragen. Het was mogelijk dat Marthe Debossy een weinig voor de afgesproken tijd zou komen en hij wilde haar niet laten wachten.

Maar toen het op een naburige kerkklok zes uur sloeg, was er nog niets te zien van de jonge vrouw.

Raffles wachtte geduldig een kwartier, een half uur maar geen Mademoiselle Debossy.

Het werd kwart voor zeven, het werd zeven uur...

Raffles begreep niet waarom de Franse jongedame niet kwam opdagen, zelfs als men de bekende Franse slordigheid in aanmerking nam, ging dit toch te ver.

De beraadslagingen konden langer geduurd hebben dan zij verwacht had, men had haar misschien een opdracht gegeven, welke zij ten uitvoer had moeten brengen om geen argwaan te wekken, wellicht ook had de hartstochtelijke jonge vrouw zich niet kunnen bedwingen en was tussen haar en Dr. Cox ecr. woordenwisseling ontstaan.

Maar toen het bijna half acht was,

begreep hij dat er iets ernstigs moest zijn voorgevallen.

Hij stond vlak bij de halteplaats der taxi's, waar zich ook een telefooncel bevond, maar daar had hij niet veel aan, want hij kon het telefoonnummer van « Het Vergulde Hert » niet vinden.

Het was reeds lang donker, en overal brandden de straatlantaarns en de verlichting in de winkelalages.

Raffles raadpleegde voor de zoveelste maal zijn polshorloge en wierp nogmaals een blik om zich heen.

Toen bleef zijn oog gevestigd op een straatjongen, die tegen het hek leunde, dat Hydepark omgeeft, dicht bij een van de grote marmeren bogen, die hier de uitgang van het bekende park vormden.

Nu was Raffles reeds uiteraard argwanend gestemd, en het zien van die straatjongen prikkelde hem, omdat hij diezelfde jongen daar reeds gezien had, toen hij om kwart voor zes op de plaats verscheen.

Wat drommel voert die jongen daar toch uit? mompelde Raffles in zich zelf, ik vertrouw dat joch niet.

Hij deed een paar stappen in de richting van de straatjongen, maar eens-

klaps scheen deze iets bijzonders te zien, dat op enige afstand voorviel, want hij rende weg, en was het volgende ogenblik tussen het verkeer verdwenen.

Langzaam keerde Raffles weer naar de rand van het trottoir terug en stond een ogenblik in gedachten.

Dat wegblijven van Marthe Debossy voorspelt niet veel goeds, en dan die straatjongen, die hier twee uur gestaan heeft en eensklaps de benen neemt, als ik hem nader, dat is ook niet in de haak. Het dient echter tot niets als ik hier blijf staan, want zij komt nu vast niet meer. Er moet iets gebeurd zijn.

Hij ging naar een klein restaurant op de hoek van Piccadilly Circus en vroeg daar of men het telefoonnummer van Het Vergulde Hert ook kende.

Het toeval wilde, dat een der kelners daar vroeger in betrekking was geweest en kon vertellen, dat het nummer te vinden was onder Robinson, de naam van de eigenaar.

Raffles draaide het nummer, kreeg aansluiting en kleepte zijn vraag in naar de zogenaamde Miss Bisham; hij vernam, dat zij omstreeks half drie in de namiddag het hotel had verlaten en niet was teruggekeerd, ofschoon zij gezegd had, om vijf uur nog even te zullen terugkomen.

Met een bezwaard hart hing Raffles het toestel aan de haak, dronk een whiskey soda, rekende af, ging naar buiten en riep een taxi aan.

— Zo vlug je kunt naar de Cromwell Street, riep hij de chauffeur toe.

Maar reeds het volgende moment had hij er spijt van, dit bevel op zo luide toon te hebben gegeven, want juist toen hij wilde instappen, zag hij op een meter afstand de bewuste straatjongen staan, die hem met een gemeen lachje op zijn lelijke tronie stond aan te kijken.

Raffles voelde veel lust uit te stappen en de jongen een aframmeling te geven, maar hij begreep, dat dit in de gegeven omstandigheden al zeer onvoorzichtig zou zijn, daar de jongen blijkbaar zeer goed wist wie hij voor had, en niet zou nalaten bij het eerste teken van vijandschap bij de toesnellende

voorbijgangers hulp te zoeken.

Raffles bedwong zich dus en de auto reed voort, maar hij was nog geen tien minuten onderweg, of Raffles tikte tegen de tussenruit, wenkte de chauffeur om te stoppen, stapte uit en rekende af.

Hij liep wat verder op een tweede auto aan, en gaf de chauffeur last hem naar de Bisschopstreet te brengen, op de hoek van de Wellington street.

Daar gekomen, stuurde hij de chauffeur weg, overtuigde zich dat men hem niet gevolgd was, en richtte zijn schreden naar een huis, waarvan de blinden gesloten waren en dat twee uitgangen had.

Het behoorde hem toe, en hij maakte er vaak gebruik van als de omstandigheden dat wenselijk maakten.

Hij opende de voordeur met een sleutel die hij aan zijn sleutelbos had, verkleepte zich vlug in een der kamers gelijkvloers, waarop hij het huis door de tweede uitgang verliet.

Hij kon er nu wel zeker van zijn dat in geval men hem gevolgd was, de achtervolgers zijn spoor wel bijster zouden zijn geworden.

Voor de derde maal riep hij een voorbijrijdende taxi aan, maar thans liet hij zich tot ongeveer het midden van de Cromwellstreet brengen, zond daar de auto weg, en ging te voet verder.

Het was kwart over negen, toen hij eindelijk de kleine deur opende van de tuin, die zich achter zijn huis uitstrekte.

Hij liep snel langs de paden, trad de achterdeur van het huis binnen en begaf zich linea recta naar de rookkamer, waar hij Charles Brand in grote ongerustheid aantrof.

De jongeman trad hem met uitgestoken handen tegemoet en vroeg:

— Waar ben je toch geweest, Edward? Ik wilde juist uitgaan om te zien waar je bleef, je gelaat staat zo strak, is er iets ernstigs voorgevallen?

— Ik vraes het, Charles. Marthe Debossy is niet op de plaats van de afspraak verschenen.

— Dan moet er zeker iets zijn gebeurd, wat het haar belet heeft, anders

zou zij zeker wel gekomen zijn, zei Brand.

— Diezelfde indruk heb ik ook gekregen, zei Raffles, en vertelde zijn vriend van de verschijning van die straatjongen. Hoe het ook zij, wij moeten dadelijk een onderzoek gaan instellen.

— Natuurlijk, maar waar?

— Allereerst in het hotel, waar Marthe Debossy gelogeed heeft. Daar zullen wij wel het een en ander ontdekken, dat ons op een spoor kan brengen. In ieder geval is het duidelijk dat de schurken op de een of andere wijze achter ons gesprek zijn gekomen. En wij moeten ook denken aan de veiligheid van Marthe Debossy. Omdat ik zelf aanleiding heb gegeven tot dat gesprek is het mijn plicht, haar te redden. Als inderdaad op een wijze, welke ik nu nog niet kan verklaren, ons gesprek in de hotelkamer is afgeluisterd, dan verkeert ze in levensgevaar. Je kent de methoden van het Genootschap van de Gouden Sleutel; de dood voor de verrader. En zij heeft zeker nog minder genade te wachten, daar zij de minnares is van een doodsvijand van Cox.

Raffles bleef even in gedachten staan, en richtte eensklaps het hoofd weer op.

— Daar valt mij iets in, riep hij uit. Even voor ik de kamer binnen ging, waar Marthe Debossy mij wachtte, zag ik een kelner op enige afstand staan, die blijkbaar nieuwsgierig naar mij keek, en toen ik de deur opende, liep de man die mij de weg gewezen had, naar die kelner toe, en deelde hem iets mee. Wie kan zeggen, of die vent niet een spion van de bende is geweest. Nu wij zullen het spoedig weten.

— Kan ik je bij je onderzoek van dienst zijn, Edward? vroeg Brand.

— Ik zou het inderdaad op prijs stellen, als je meeging, amice, antwoordde Raffles. Wij kunnen ons uitgeven voor particuliere detectives, en aan de eigenaar van het hotel zeggen, dat er ernstige reden is, te vermoeden, dat zijn huurster het slachtoffer ener ontvoering is geworden. Kom, laten wij ons haasten. Iedere minuut kan kostbaar zijn.

Binnen een kwartier hadden de twee vrienden alles voor hun onderneming in gereedheid gebracht.

James Henderson, had zijn instructies ontvangen en bracht de twee mannen spoedig naar « Het Vergulde Hert »

De portier bracht hen, nadat zij zich als detectives hadden aangemeld, naar de spreekkamer van de gérant, een goeddelijk man, met een rond, blozend gelaat, die niet weinig ontstelde, toen de twee gewaande politiebeamten bij hem binnentraden.

— Wij zullen u niet lang ophouden, mijnheer, begon Raffles op zakelijke toon, waarachter hij zijn ongerustheid verborg. In uw hotel heeft een Miss Bisham gewoond, waarvan wij vermoeden, dat zij ontvoerd is door schurken van de ergste soort. Wilt gij op enige vragen antwoorden?

— Natuurlijk, mijnheer, stotterde de gérant zonder aarzelen.

— Zijn al uw kelners lang in uw dienst?

— Niet allemaal, enkele zijn hier pas sedert een paar dagen.

— Zijn die nieuwelingen nu hier?

— Neen, een hunner heb ik vanmiddag vroeg met een boodschap uitgestuurd, en is nog niet terug.

— Wilt gij mij toestaan, even de kamer van die bewuste dame te onderzoeken? ging Raffles voort.

— Ja zeker. Ik zal u er zelf heenbrengen. Gaat u maar mee.

Vijf minuten later stonden de drie mannen in de kamer, die Raffles al kende.

Raffles keek rond, en wendde zich toen tot de gérant met de vraag:

— Waren de kamers hiernaast bezet?

— Slechts een.

— Dan zou ik gaarne de onbewoonde willen zien.

— Goed, volgt u mij maar.

De drie mannen traden nu een vertrek binnen, dat precies leek op dat, waar de verdwenen vrouw gewoond had.

Raffles ging recht op een wandkast toe, en deed de deur open.

Hij knipte zijn zaklantaarn aan en mompelde.

— Ik heb het wel gedacht.

— Wat is er dan, mijnheer, vroeg de gérant op angstige toon.

— In de achterwand van die kast is een gat en dat gat gaat ook door de wand. Het is zeker nog pas vandaag gemaakt, want er ligt hier en daar nog wat zaagsel. Wie zijn oor hier tegen legt is slechts door een dunne wand, van de kamer hiernaast gescheiden, en kan duidelijk alles horen, wat daar gesproken wordt. Dat zal die nieuwe kelner, die nog niet terug is van zijn boodschap, wel hebben gedaan. Ik vrees, dat u hem nooit meer zult terugzien, zei Raffles.

Met gefronste wenkbrauwen verliet hij het vertrek, en even later stonden de drie mannen weer in de kamer, waar zij ontvangen waren.

Raffles wilde juist opnieuw een vraag stellen, toen de telefoon ging.

— Excuseer mij een ogenblik, zei de hotelier, terwijl hij naar het toestel ging.

Hij had zich ternauwernood gemeld, toen hij Raffles wenkte, en zei:

— Het is, geloof ik, voor u, mijnheer.

Raffles trad snel naar de telefoon, en luisterde met gespannen aandacht.

Het gesprek duurde ternauwernood enkele seconden.

Brand begreep er niets van, en het werd hem niet duidelijker, toen Raffles de hoorn meteen weer ophing, hem bij de arm greep, en hem medetrok, terwijl hij de verwonderde gérant toeriep:

— Bedankt voor uw medewerking. Wij zijn reeds op een spoor.

Raffles snelde naar buiten, Brand met zich meetrekkend.

Hij floot een passerende taxi, en riep de chauffeur toe:

— Vijf pond voor jou, als je ons binnen acht minuten naar het ziekenhuis in de Sloane Street brengt.

Acht minuten was een korte tijd voor die afstand, maar vijf pond was een geweldige fooi en de auto reed dan ook in snelle vaart door de straten van Londen, waarbij de chauffeur het met de verkeersregels zo nauw niet nam.

— Wil je mij nu eindelijk eens zeggen... begon Brand die van dit alles niets begreep.

— De zaak is in het kort deze, amice, antwoordde Raffles. Weet je, wie daar zoëven opbelde? Beaupré. Of beter gezegd, een verpleegster, die namens hem sprak. En weet je wat hij wilde weten? Of Marthe Debossy nog hier was.

— Nu begrijp ik er nog niets van, riep Brand ten hoogste verbaasd uit.

— Luister. Ik stelde de zuster een paar vragen, en vernam, dat er op het ogenblik twee mannen bij de patiënt zijn, die voorgaven familie van hem te zijn, die hem iets zeer gewichtigs hadden mede te delen. Daarom liet men hen ook bij Beaupré toe, ondanks het late uur. Ik twijfel er geen moment aan, of die kerels zijn leden van de bende.

— Wat zouden die daar komen doen? vroeg Brand.

— Natuurlijk in verband met de verdwijning van Marthe Debossy, anders zou Beaupré niet hebben laten opbellen.

— En waarom rijden wij nu in zulk een razende vaart naar het ziekenhuis?

— In de eerste plaats, om die twee mannen te pakken te krijgen.

— Maar je kunt ze toch niet aan de politie uitleveren, zonder nadere bewijzen?

— Daar denk ik dan ook niet aan, antwoordde Raffles glimlachend. Je zult het wel zien. Daar zijn wij er al. De chauffeur heeft als des duivels gereden en zijn vijf pond wel verdiend.

De auto stopte voor het gebouw, de twee vrienden stapten uit, en Raffles riep de chauffeur toe:

— Wacht hier even. Wij zijn zo terug.

Hij snelde naar de ingang, door Brand op de voet gevolgd, die onder het lopen vroeg:

— Zouden die kerels al niet verdwenen zijn?

— Ik heb aan de zuster gevraagd, hen aan de praat te houden tot ik gekomen was.

— Vroeg zij niet de reden?

— Zeker, en die heb ik genoemd, ik heb haar gezegd, dat die mannen beruchte gauwdieven waren, en dat ik kwam, om hen te arresteren.

— Zijn de twee bezoekers er nog, die

de patiënt op de algemene mannenzaal kwamen bezoeken? vroeg Raffles ademloos de portier die hen tegemoet trad en naar hun wensen vroeg.

— Ja mijnheer, antwoordde de man. Bent u soms degene, die zoëven aan de telefoon was?

— Ja.

— Dan mag u wel voortmaken, zei de portier snel en op fluisterende toon, terwijl hij een blik op de liftkooi wierp, die naar beneden kwam. Het zou mij niet verwonderen, als zij daar juist aankwamen.

Raffles en Brand lieten de man niet eens uitspreken, maar snelden naar de lift, en plaatsten zich naast de liftkooi,

waar het tamelijk donker was.

Het was hoog tijd.

Juist kwam de lift naar beneden, en de jongen opende de ijzeren uittrekbare deuren en liet twee keurig geklede heren uitstappen.

Zij waren ternauwernood over de lage drempel gestapt, of luid en bevelend klonk de stem van Raffles:

— Handen omhoog.

Een knetterende vloek, een snelle beweging naar een broekzak, die vergeefs werd gemaakt, want vier handen strekten zich naar hen uit, het geklikklak van metaal en de twee mannen voelden de boeien om hun polsen.

HOOFDSTUK VII

HENDERSON HAD KRAMP

De arrestatie van die twee ogenschijnlijk zo nette heren was natuurlijk niet ongemerkt gebleven.

De portier was verschrikt naderbij gekomen en Raffles wendde zich tot deze beambte met de vraag:

— Dit waren immers de mannen, die de patiënt wilden spreken, die hier gisteren is binnen gebracht?

— Ja, mijnheer, het zijn dezelfden, luidde het antwoord.

Raffles wendde zich nu tot Brand en zei:

— Bewaak dat stel goed, collega. Ik moet boven in de zaal enige inlichtingen vragen.

Raffles ging met de lift naar boven en haastte zich naar de gemeenschappelijke mannenzaal, waar hij zich dadelijk tot de hoofdverpleegster richtte, die hem met een verbaasde uitdrukking op haar gelaat te gemoet trad.

— Het spijt mij, zuster, dat ik u moet lastig vallen, zei Raffles beleefd, maar ik zal het kort maken. Ik ben van de politie.

— Dus dan heb ik zoëven met u gesproken? vroeg de hoofdverpleegster.

— Ja, zuster. Kunt gij mij nog iets naders mededelen?

— Niets anders dan wat ik u reeds gezegd heb, mijnheer. De twee heren zijn hier gekomen en hebben gezegd, dat zij naaste familie waren van de patiënt.

— Noemden zij een naam? vroeg Raffles.

— Zij vroegen naar William Brown zo heette de man, zeiden zij.

Raffles haalde de schouders op.

— Die zogenaamde heren waren... enfin, zij waren niet voor wie zij zich uitgaven, zuster. Zij kwamen om de patiënt iets af te persen en op het ogen-

blik staan zij geboeid in de vestibule.

— Daarom hebt gij mij dus gevraagd om hen hier zo lang aan de praat te houden?

— Ja, zuster.

— Het spijt mij heel erg, dat ik u die last moest veroorzaken, maar ik wist op het moment niets anders te bedenken. Ik hoop dat u het zult excuseren. Gij zijt natuurlijk niet bij het gesprek dat zij voerden, aanwezig geweest?

— Neen, de bezoekers gaven te kennen, dat zij intieme familie-aangelegenheden te behandelen hadden, en het spreekt vanzelf, dat wij ons toen teruggetrokken hebben.

— Wilt gij mij toestaan, zuster, de patiënt een paar vragen te stellen?

— Als gij gelooft, dat het niet te lang zal duren, ga dan uw gang, mijnheer. Het gesprek van zoëven schijnt hem nogal te hebben opgewonden.

— Ik beloof het u. Vijf minuten zullen voldoende zijn.

Raffles ging naar het bed van Beaupré, nam diens hand in de zijne en keek hem strak aan.

Toen zei hij op fluisterende toon, zodat alleen de patiënt hem kon horen:

— Kunt en wilt gij mij zeggen, wat die twee bezoekers van u wilden; het gaat om het leven van Marthe Debossy.

Er voer een schok door het lichaam van Beaupré en zijn wenkbrauwen trokken zich samen.

Toen antwoordde hij op hese toon:

— Wie zijt gij, dat gij dit weet? Kan ik u vertrouwen?

— Absoluut, antwoordde Raffles. Ik kan u helpen. Aarzel niet, het is wellicht een zaak van minuten. Ik weet wie die mannen waren.

De patiënt sloot even de ogen, en antwoordde nauwelijks hoorbaar:

— Zij kwamen mij zeggen, dat Marthe zich in hun macht bevindt en dat zij haar vast hielden, omdat zij een belangrijk geheim van de bende zou hebben verraden. Zij dreigden mij, dat zij haar zouden doden, als ik niet onmiddellijk een dure eed zwoer, dat ik voor goed zou afzien van het leiderschap van ons Genootschap, en dat ik enige geheimen van mijn eigen bende

te Parijs moest mededelen.

— En hebt gij dat gedaan, Beaupré vroeg Raffles fluisterend.

— Wat? Kent gij mijn naam?

— Ik weet alles, antwoordde Raffles. Ik weet ook waarom men uw maitresse heeft ontvoerd en haar nu met de dood bedreigt; zij heeft het plan voor de inbraak bij Lord Roger Maxwell aan Raffles verraden, opdat deze zich zou kunnen wreken op dr. Cox.

Beaupré keek Raffles met verschrikte ogen aan en vroeg:

— Hoe weet gij dat alles?

— Ik weet dat omdat ik John Raffles ben, kwam het zacht over de lippen van de Grote Onbekende.

Beaupré had de ogen gesloten, maar nu opende hij ze weer en zei, met een zonderlinge glimlach om zijn lippen:

— De wegen van het noodlot zijn ondoorgrondelijk. Ik dacht, dat wij elkander nooit zouden terugzien, en nu zit gij hier en komt mij uw hulp aanbieden.

— Ik kom u aanbieden uw maitresse uit de klauwen van de dood te redden.

In het verharde gemoed van de bandiet was een weke plek; de liefde voor zijn minnares.

Hij wist, dat zij zich in doodsgevaar bevond, deze man was in vrijheid en beschikte blijkbaar over machtige hulpbronnen; hij was de enige, die in staat was om de jonge vrouw te redden.

Zijn bevende hand tastte over het dek, tot zij die van Raffles gegrepen had en moeilijk kwam het over zijn lippen:

— Ik kan niet anders ik houd van haar, ik stel mijn en haar lot in uw handen, red haar en ik zweer dat ik nooit een haar op uw hoofd zal krenken.

Raffles knikte de patiënt toe en zei:

— Ik beloof u, dat ik alles zal doen, wat in mijn vermogen is, en dan doe ik niet meer dan mijn plicht, want het is mijn schuld, dat zij zich thans in deze toestand bevindt. Mag ik weten, wat gij aan de twee mannen geantwoord hebt?

— Ik heb hun het antwoord gegeven wat zij verlangden, zei Beaupré zacht. Ik heb gezegd, dat ik geen aanspraak zou maken op het leiderschap, zo

lang dr. Cox aan het hoofd stond, en hun beloofd, dat ik al de geheimen van mijn genootschap zal trachten uit te vinden en hun die mede te delen, zodra ik hersteld was.

— Namen zij daar genoeg mee?

— Schijnbaar wel, maar ik vertrouw ze niet. Ik ken de ellendelingen. Ik ken het karakter van dr. Cox. Hij is een duivel in mensengedaante. Voor verraad kent hij geen genade en als die twee zoëven de waarheid hebben gesproken dan is het lot van Marthe beslist; al mijn eden zouden daar niets aan veranderen.

— Ik dank u voor uw openhartigheid, zei Raffles fluisterend. Wij zullen elkander zeker nog wel eens ontmoeten en niet altijd als vrienden, maar deze keer strijden wij zij aan zij, om het leven van Marthe Debosy te redden.

Raffles was opgestaan, want hij zag, dat de hoofdverpleegster naderde.

— Zodra het gelukt is zal ik het u laten weten, zei Raffles.

Beaupré wierp hem een dankbare blik toe, en Raffles verliet de zaal, na de hoofdverpleegster te hebben gegroet.

Beneden in de vestibule wachtte Brand hem met de twee arrestanten.

De taxi stond nog altijd te wachten en de twee geboeide mannen werden in de wagen geduwd.

— Naar de Bishopstreet op de hoek van de Wellingtonstreet, zei Raffles tot de chauffeur. Ik moet daar in het bijzijn van deze twee een onderzoek instellen.

Het portier ging dicht en de auto zette zich in beweging.

— Jullie waren natuurlijk van plan direct naar de gewone plaats van samenkomst in de Firestreet te gaan, niet waar? begon Raffles onmiddellijk zijn ondervraging.

Hij kreeg geen antwoord.

— Dat zwijgen zal ik maar voor een bevestiging houden, zei Raffles.

Hij had onder het spreken zijn hand in de zak gestoken en er een klein étui uit genomen en geopend.

Hij nam er een injectienaald uit en voor de twee goed wisten wat er met hen gebeurde, had hij hen beiden de

naald in de pols geprikt.

— Zie zo, dat is het middeltje, dat ik altijd gebruik met weerbarstige lieden. Dat zal jullie tongen wel los maken zei Raffles droog.

Het kwam juist zo uit als Raffles gezegd had; binnen vijf minuten bevonden de twee mannen zich in een zeer merkwaardige toestand; hun ogen waren geopend, maar hun blik had alle uitdrukking verloren. Hun ledematen waren slap gebleven en toch schenen zij zich niet te kunnen bewegen.

Toen de auto stopte, zei Raffles eenvoudig op bevelende toon de woorden:

— Stap uit, alle twee.

Zonder iets tegen te stribbelen, stapte het tweetal uit met automatische bewegingen als reusachtige ledepoppen.

Brand rekende af met de chauffeur, die een flinke fooi kreeg en de twee mannen werden het huis binnen gebracht.

Binnen een kwartier hadden Raffles en Brand van kleren verwisseld en hun gelaat een verandering doen ondergaan, die de twee geboeide mannen ongelooflijk zou zijn voorgekomen; zij geleken op hen als twee droppels water.

Toen deze gedaanteverwisseling had plaats gehad ging Raffles voor zijn dubbelganger staan die zoëven geweigerd had te antwoorden en zei:

— Antwoord mij op de volgende vragen. Waarheen moest gij gaan met het antwoord van Beaupré? Wat is voor heden het wachtwoord? Waar bevindt zich Marthe Debosy?

En het antwoord kwam met toonloze stem:

— Naar de Firestreet. Dood aan de verraderes. Morgenochtend in de kelder.

— Meer hebben wij niet nodig te weten, zei Raffles. De rest zal kinderspel zijn.

— Kinderspel? herhaalde Brand. Het is maar zo je het noemen wilt. Hoelang blijven deze kerels in deze toestand.

— Zolang tot ik hun een tegenmiddel ingeef. Maar laten wij gaan gauw, want bij dit zaakje hebben wij Henderson nodig.

De twee vrienden lieten geen tijd verloren gaan, gingen het huis uit, namen op straat een taxi en lieten zich

tot op enige meters afstand van Raffles' huis in de Cromwellstreet brengen.

Zij gingen naar binnen en Henderson werd per huistelefoon gewekt en op de hoogte gebracht.

Tien minuten later stond de reus gekleed en wel, met zwarte vegen in het gelaat en een pet met een brede klep op het hoofd, die hem een verre van gunstig uiterlijk verleenden, en in iedere zak een revolver voor hen.

Maar voor zij het huis zouden verlaten nam Brand Raffles ter zijde en vroeg zacht:

— En de braak bij Lord Maxwell?

— Dat loopt niet weg; dat is voor een volgende gelegenheid. Wij kunnen niet alles tegelijk doen. Als wij Marthe Debossy gered hebben, dan vind ik dat wij onze dag niet zo kwaad besteed hebben.

Opnieuw nam de tocht dwars door Londen een aanvang. Een taxi bracht de drie mannen tot in het hart van de Pudding Lane waar ook de Firestreet te vinden is.

Het was toen bijna halfvier in de nacht.

Red Peter, de waard van de bewuste kroeg, ontving de drie mannen met een slaperig gezicht.

Hij scheen Raffles en Brand direct te herkennen, maar keek Henderson wantrouwend aan.

— Wachtwoord? vroeg hij.

— Dood aan de verraderes antwoordde Raffles dadelijk. Is de meester er nog?

— Neen, die heeft zijn geduld verloren en is opgestapt; hij was nijdig op jullie, omdat je zo lang weg bleef. Wat de meid betreft, die gaat er over een uurtje aan.

Een snelle wenk van Raffles, en daarop gingen zij langs de bekende weg naar de verzamelaarsplaats onder de grond.

Zij vonden daar een stuk of twaalf mannen bijeen, en Henderson zei, bijna hardop en met een minachtend schouderophalen:

— Is dat alles? Maar dan hadt u gerust kunnen gaan slapen, mylord, en het grapje aan mij over laten.

Geen der aanwezigen scheen erg goed wakker te zijn en verstonden deze woorden niet. Maar een hunner zei:

— Zo, zijn jullie daar nu pas? Jullie zijn laat.

— Altijd nog vroeg genoeg. Handen op, beval Raffles op bevelende toon.

Slechts een ogenblik dachten de bandieten aan een misplaatste grap, maar toen er drie indrukwekkende revolvers te voorschijn kwamen, begrepen zij, dat het bittere ernst was.

— Verraad riep Burns, terwijl hij opsprong. Neem ze in de wurggreep mannen.

Dat was echter gemakkelijker gezegd dan gedaan, want de meesten hadden aanstonds verschrikt de handen opgestoken, en drie man, die een beweging naar hun zak hadden gemaakt, hadden reeds kennis gemaakt met de harde vuisten van Henderson en lagen ergens bewegingloos in een hoek.

De vierde, die een poging tot verzet maakte, was Burns in eigen persoon, maar niet veel later had hij er bittere spijt van, want Henderson tilde hem met één hand van de grond, met evenveel gemak als hij het een kind van een paar dagen zou hebben gedaan, en smeed hem daarna in een wijde boog tegen de muur, waar men zijn ribben hoorde kraken.

In een hoek van het vertrek bevond zich een deur en plotseling klonk daarachter de kreet:

— Raffles. John Raffles. Help, Help. Zij willen mij doden.

— Maak dat eens even in orde, James zei Raffles, terwijl wij de bandieten in bedwang houden.

Henderson liet zijn revolver in zijn zak glijden en ging naar de deur van het cachot, waarin zich een luik bevond, hetwelk door staven van ruim een vingerdik, op enige centimeters van elkander geplaatst, en die aan de buitenzijde van de ijzeren deur waren vastgeklonken, was afgesloten.

Maar dit was voor een man als Henderson geen beletsel. Hij nam in elke vuist zulk een staaf, rukte een paar malen, boog ze krom, alsof ze van lood waren, duwde ze naar binnen, en boog ze

nogmaals naar buiten, totdat zij los sprongen. Twee andere staven ondergingen hetzelfde lot; de opening was vrij.

— Steek mij uw handen maar eens toe, lieve dame, verzocht Henderson galant. Er zal binnen wel een stoel of een bank zijn, waarop gij kunt gaan staan.

Marthe Debossy deed wat haar gezegd was, en Henderson legde een arm onder haar schouders en de andere onder haar knieën, zonder er erg in te hebben, dat hij een paar slanke benen en dijen ten toon stelde, tilde haar als een kind naar buiten en zette haar behoedzaam neer.

Dit alles had nauwelijks enkele minuten in beslag genomen.

— Breng haar weg, James, zei Raffles, wij zullen je aftocht dekken.

De reus nam haar opnieuw op en bracht de half bewusteloze jonge vrouw snel naar de deur, waar Raffles en Brand de bandieten met hun revolvers in bedwang hielden.

Zo bereikten zij de gelagkamer, waar zich niemand anders bevond dan de knikkebollende waard, die verschrikt opsprong, toen hij de drie mannen zag

naderen.

— Een ogenblik, mylord, zei Henderson op zachte toon. Ik krijg kramp in mijn rechterhand en kan het niet langer uithouden.

Hij legde de jonge vrouw in de armen van Brand, balde zijn vuist en trof de kroeghouder zo hard tegen de kaak, dat de man zonder een kreet te slaken, als een zoutzak in elkaar zakte en achter zijn tapkast verdween, alsof hij eensklaps door een valluik zonk.

Henderson wreef zich vergenoegd in de handen, en riep met schitterende ogen uit:

— Kramp helemaal weg, mylord. Dat maakt een beter mens van mij; als u het goed vindt zullen wij nu maar verdwijnen, want ik geloof, dat ik in de kelder al iets hoor aankomen.

Hij nam de jonge vrouw, die nog half versuft was, van Brand over, drukte de zoete last een beetje inniger tegen zich aan dan strikt nodig was, en snelde Raffles en Brand na, die al in de nog steeds wachtende auto zaten, en weg reed, toen de eerste bandieten met een waar gebrul van woede het huis kwamen uitstormen.

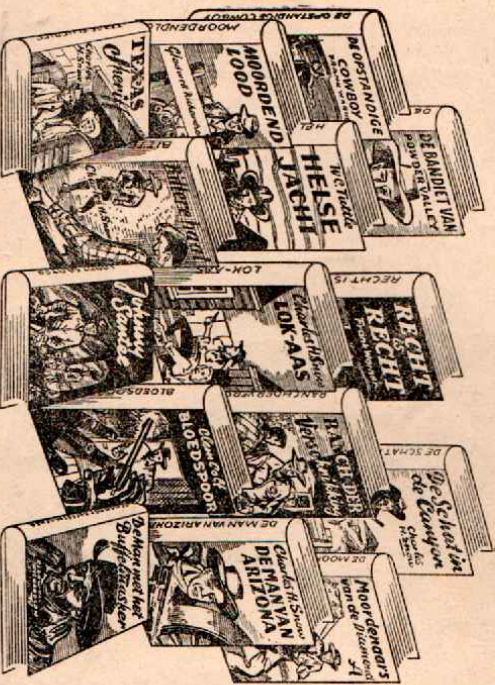

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De dood achter het gordijn

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5,- of meer
met f 5,- per maand

1. Recht is Recht } belde door Frank Warner
2. De Opstandige Cowboy } door Donner Bandweil
3. Moordenaars van de Diamond-A } door Peter Field
4. De Bandiet van de Powder Valley } door Peter Field
5. Johnny Santee door Arthur MacLellan
6. Heise jacht door W. C. Tuttle
7. Bloedspoor door Clem Galt
8. Ranch der Verschrikking } alle door Gladwell Richardson
9. De Man met het Buffelmasker } alle door Gladwell Richardson
10. Moordend Lood } alle door Gladwell Richardson
11. De Schat in de Canyon } alle door Gladwell Richardson
12. De Man van Arizona } alle door Gladwell Richardson
13. Lokas } alle door Gladwell Richardson
14. Texas Sheriff } alle door Gladwell Richardson
15. Bittere Haat } alle door Gladwell Richardson

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, degewenst - zonder enige verhoging - betaalbaar met f 5,- of meer per maand. Na ontvangst van nevenstaande bon wordt de gehele serie direct aan u toegezonden.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f .....
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reimbourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: .....

ADRES: .....

L. L.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007